

SVJEDOK ALEKSANDAR-SAŠA SINDJELIĆ

Konstatuje se prisustvo zastupnika optužbe glavnog specijalnog tužioca Milivoja Katnića, specijalnog tužioca Saše Čadjenovića, optuženog Dikić Bratislava i njegovih branilaca adv. Petrović Milana i adv. Dušana Radosavljevića. Konstatuje se da su pristupili branioci optuženih kojima se sudi u odsustvu, adv. Drakulović Radonja, adv. Drašković Zorica, adv. Ilija Boljević i adv. Dubak Mladen. Konstatuje se da je rješenjem predsjednice Vrhovnog suda od 26.10.2017.godine, odbijen zahtjev za izuzeće Mušike Dujovića, predsjednika Apelacionog suda, od postupanja po predmetu toga suda i rješenjem Apelacionog suda Crne Gore, odnosno predsjednika Dujović Mušike, donijeto je rješenje kojim se odbija kao neosnovan zahtjev branioca optuženog Mandić Andrije, adv. Bulatović Nikole, za izuzeće predsjednika Višeg suda u Podgorici, Borisa Savića, od postupanja u predmetu Ks.br.14/17 i odbija se kao neosnovan zahtjev istog branioca okrivljenog, kao neosnovan za izuzeće postupajućeg predsjednika vijeća Višeg suda u Podgorici, Suzane Mugoša od postupanja u predmetu poslovne oznake Ks.br.14/17. Obzirom da sam prije pretresa dobila ova rješenja bit će vam uručena. konstatuje se da su rješenja uručena advokatu Nikoli Bulatoviću.

Za ovim sud donosi

R J E Š E N J E

Ispunjene su procesne pretpostavke da se pretres održi, pa sud donosi

R J E Š E N J E

Glavni pretres se nastavlja.

Pred sudom je svjedok saradnik Sindjelić Saša, koji navodi da mu je kršteno ime Aleksandar, iz uvida u pasoš Republike Srbije, sud konstatuje da je u istom navedeno ,da se svjedok zove Sindjelić Saša, od oca Vladimira, po zanimanju bavi se poslovima proizvodnje srpskih suvenira, građevinskim radovima, proizvodnja vikendica, montažnih kucica, boravi u Sremskoj Mitrovici, tu se vodim po dokumentaciji, inače radim po Beogradu, rođen 11. juli 1980.godine, Štajer, Austrija, nesrodan sa okrivljenima, upozoren, upitan izjavi:

Svjedok se upozorava u smislu čl.113 ZKP-a da je dužan da govori istinu da ništa ne smije prećutati, da davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo, takodje se svjedoku saradniku predočava da nema prava da uskrati odgovor na pitanje kojim bi sebe ili svog bliskog srodnika izložio krivičnom gonjenju ili teškoj sramoti, te da je dužan da o svojoj promjeni adrese, blagovremeno obavijesti sud. Jeste li razumjeli upozorenje.

Predsjednik vijeća:

Jeste li razumjeli upozorenje.

Svjedok:

Da.

Shodno članu 331 st.3 ZKP-a u vezi člana 212 st.6 ZKP-a snimak svjedočenja svjedoka saradnika će se u cjelosti prepisati.

Predsjednik vijeća:

Znate zbog čega ste pozvani danas u sudu i znate li zbog čega treba da svjedočite.

Svjedok:

Da gospodine sudija.

Ja sam već jednom dao svoje svjedočenje pred ovim sudom, u Podgorici je li, i ostajem u potpunosti pri tom svjedočenju koje sam tada dao, Ja ne znam zašto to svjedočenje nije objavljeno u javnosti i danas ću gledati da ponovo ponovim sve hronološki onako kako je bilo da bi uopšte ovaj sud i javnost da bi svi shvatili šta se zapravo desilo i kako je došlo do toga da ovi ljudi budu pohapšeni i da ja dodjem ovde u Podgorici. Zbog poslova koji imam u Srbiji, izašao sam 2013. godine, kada sam uzeo i pasoš, putovao sam sasvim normalno. Moje ime je Saša Sindjelić, ljudi me poznaju kao Aleksandra Sindjelića, zbog toga kažem Vam to mi je kršteno ime, moj deda je želeo da se ja zovem Aleksandar, moj otac me je zvao Aleksandar, majka, svi, niko u svetu me ne poznaje kao Sašu Sindjelića, nego kao Aleksandra. Prvi put kažem Vam oko srpski vukovi i to, to je bilo jednostavno jedna ideja koju sam ja planirao bio da registrujem kao svoje udruženje, a u međuvremenu je neki čovek sa kojim sam ja održavao kontakte iz udruženja, Nikola Kavaja je meni rekao Sindjeliću nemoj ni da registruješ ništa, tu u Rostavu bio je izbjeglički kamp, to je teritorija Republike Rusije isto, tim ljudima gledali smo tamo, istovarali tu pomoć šta može, ne bitno sada zalazimo nešto u detalje, nema veze sa ovim postupkom, ali sve to pričam da bih objasnio kako sam Edija upoznao. I tu su dolazili ljudi koji su bili iz Luganska tamo koji su dovozili, te izbjeglice, oficiri, svakakvi kozaci, ovi oni, i ovi kozaci koji su bili tu isto, ja vidim jednog trenutka, nešto su se okupili tamo sa nekim razgovaraju, stigla neka vozila kombi vozila kao sa tom pomoći, tako nešto, i neki džip i jednog trenutka zove mene jedan od tih kozaka, da ja dodjem tamo da pridjem. Ja pridjem i on mene poznaje kaže ovo je Edi, Edgard ili Edvard, nisam dobro čuo zaista kako je rekao tog trenutka, on se predstavio kao Edi meni. On meni pruža ruku i ja njemu. I on je čovek čuo tu, vjerovatno su mu ovi nešto tu ispričali o meni, da li ovi kozaci ili neko, uglavnom on je znao da se ja zovem Aleksandar, znao je za srpske vukove i sve i čovjek je krenuo samnom tu priču oko toga, i kasnije me je čak izdvojio u stranu tamo da sednemo da porazgovaramo za jedan sto tu, i čovjek kaže meni, zaista je lepo to što ja radim, pitao me je kakva je situacija u Srbiji uopšte na balkanu, oko Evropske unije, NATO-u, ovoga onoga, tako i sasvim sam normalno sam razgovarao sa čovekom, vidim gospodin čovek dobrostojeći i svi su mu ukazivali

tu poštovanje, ja sam vidio kada je davao pomoć za te ljude u i novcu i svašta i on kaže meni mogli bi da saradujemo on ima monarhističku ideju u Rusiji i dobar sam dosta sa drugim da kažem biznismenima tu koji bi pomogli takvu stvar u Srbiji. Kaže bilo šta da treba evo ti moji telefoni, ako dolaziš u Moskvu javi mi se da budemo u kontaktu ako mogu da dam ja njemu broj telefona. Ja zaista dam bez ikakve neke sumnje nešto u tog čoveka. I taj čovek je otišao odatle. U medjuvremenu mene je zvao jedan čovek iz Belorusije iz Minjenska. Njega sam znao samo internetom preko fejsbuka i to pošto je on čuo da sam ja tamo video neke slike, koje sam ja objavio po internetu po fejsbuku ne znam ni ja, kaže on mene kada si već tu, ajde da dodjes za Minski ima neka posla mogli bi nešto da vidimo da radimo, kaže mogu ja da ti organizujem prodaju toga ovde i to. Ja mu kažem ne mogu jer ovi kozaci zaista su me zvali da idem sa njima ponovo za Ekatarinburg tamo da se vratim tj. sa njima da budem gost da kažem nedelju dana. Pošto u Rusiji može da se bude do 30 dana bez vize. Medjutim, ovaj čovek bio naporan i ja na kraju kažem njima ljudi kako ja mogu da odem tamo za taj Minjenski odavde i to, oni mi kažu najbolje sedi na voz polako tu iz Rostova pa kad stigneš stigneš. I ja sam to i uradio. O svemu tome ja posjedujem i karte koje mogu da dostavim sudu sve gde sam bio, kako sam putovao, fotografije, ko su ti ljudi kozaci sve. Dodjem tamo za Minjski čovek se zove Vencislav Buić, čovek me dočeka sve fino, uljudno, on i još jedan čovek, odveze me kod njega. To je neka kao turistička agencija u samom centru Minjenskog, blizu bukvalno tu su blizu te zgrade koje bukvalno predsednik Belorusije boravi, u tom centralnom delu. To je maltene kao neka vrsta ministarstva tamo. I ja udjem tu u kancelariji kod njega, i čovek krene i on tako sa tim nekim pitanjima koja nisu bitna, kako je u Srbiji, šta se tu radi i ono, i iznese on mene neke predloge da se kao pravi neka firma, da se tu nešto trguje, ja njemu kažem Vencise ja ne radim takve stvari, ne razumem se jednostavno ja oko toga, ja ovo što radim, koliko uložim platim PDV platim sve, ko hoće da kupi, kupi, ja to pošaljem prodam u paketima, nemam nikakve zabrane u trgovini i to je sve. I on je čovek tu još mene objašnjavao oko toga, ja sam jednostavno rekao da nisam spreman da ulažem u to jer nemam ja baš toliko novca. Pa je on onda meni davao neke druge predloge, da bismo zajedno da finansiramo, ja nisam hteo i tu se sva priča oko tog Vencislava i mene završava. Ja sam njega jednostavno pitao, šta je bilo sa ovom pričom da se prodaju ovi suveniri i to. On je kao pa ja sam mislio da radimo ozbiljnije stvari, zato sam te zvao. Ja tu budem ljut na tog Vencislava, i ja kažem ovo stvarno nema smisla. Dok sam došao ovde ja sam potrošio još 500-600 dolara maltene, i on kaže evo kaže ja ću da se revanširam, ja ću ti odmah rezervisati kartu za put da se bar kolko toliko revanširam. Medjutim, to je nešto sitno bilo 150-200 eura, pošto je on tu platio ili dolara ili što već, ja mu kažem nije baš tako, on kaže poslat ću ti još. Čovek je ispoštovao stvarno posle mi je pokrio celi taj trošak kasnije. I ja sam otišao od njega vratio se u Srbiju. Za to vreme bavio sam se čime se bavim, sve mojim poslovima, ali Edi se javljao povremeno tim viberom, čuli smo se stalno je ispitivao kakva je to situacija u Srbiji i to, pitao me je ako budem dolazio za Moskvu da se javim, da se vidimo i zaista 2015.godine, ja sam išao opet tim nekim mojim poslovima oko prodaje tom robom da vidim da nadjem nekoga ko bi to ozbiljnije radio, bio sam mislim prvo u martu jedno 4-5 dana, pa sam se vratio, ali zbog gužve u kojoj sam bio ja mislim da nisam se javljao tom Ediju, medjutim, posle toga u maju, odem ponovo ali sam otišao na duže, pričamo o 2015.godini. Na 15-20 dana i izmedju ostalog javim se ja i Ediju da sam ja tu i on čovek odmah kada sam se javio dodje tu ja objasnim gde sam smeštem i sve, i u razgovorima tim, čovek meni objasni da je on već razgovarao sa tim kojekakvim ruskim jakim ljudima, da bi oni bili spremni da pomognu moj rad i rad mog udruženja i

to, ali da to baš ne ide baš tako lako oni vrše provere, da vide ko sam ja, da li saradjujem sa nekim i to, pa bih ja njima mnogo olakšavao da oni imaju povjerenja u mene ako bih ja pristao da me ispituju poligrafski. Ja u tom trenutku bilo mi je čudno da me neko tako nešto pita, ali opet nisam imao ni neki strah da kažem da ja ne bih pristao na to, jer ja nisam se bavio ničim lošim. Ajde rekoh možda je dobro, da to uradim. I ja kažem može i kaže on kao da nije problem da to bude za 2-3 dana, ne znam ni ja, kako god, samo da mi javi i spreman sam. I ja sam tu u Moskvi bio mojim poslovima ništa čovjek mene nije uznemiravao, i jednog trenutka on se javio za to i ja sam otišao sa njim. On je tu mene negde vrteo, vrteo po Moskvi ja zaista neznam, ja nešto malo što znam Moskvu, taj deo gdje je on mene vozio ne poznajem i to je trajalo dugo, dovezao me je ispred neke zgrade, ogromna onako kao dve nijanse plave boje, izgledalo je kao da su tri spojene zgrade, onako zaista visoke i tu negde unutra, ja mislim da je negde iznad sedam spratova, da je imala više od sedam spratova, me uvede u stan neki to znači bukvalno metalna vrata, na stanu ogroman stan, kad sam ušao unutra sve je sređeno maksimalno nema šta. I kaže da sačekamo malo nekih 10 - 15 minuta, kao doći će ljudi za to kaže nemoj ništa da se plašiš oko svega ovoga, ako i sada nećeš da pristaneš na to poligrafsko veštačenje samo kaži ja ću da kažem ljudima, da odu da ne dolaze, ja opet kažem nemam nikakav strah, zašto ne bi pristao i ti ljudi su stigli, oni nisu se predstavili ništa ni ko su ni što su, bili su u civilu, poneli opremu tamo u drugu prostoriju, i pozove Edi mene tamo, sednem ja tamo lepo gde su mi rekli stolica i sto ovako sa desne strane, kažu oni mene da se raskomotim, da izujem obuću sve, stave nešto ispod peta, pritisak oko sturka i na prste, i da stavim tu ruku na sto. Ja to nikada zaista nisam radio, ali sve je prošlo bez ikakvih problema Edi je pričao samnom na ruskom, ja ruski razumijem 90%, ne bih razumeo neke baš stručne stvari kad bi mi neko pričao tamo o nekoj tehnici, koja mene ne zanima, ali sve ono što je u normalnom razgovoru da kažem ovako razumem i Edi je postavljao pitanja Ja sam mislio kratko jasno da me pitaju nešto i da me puste, međutim, to je krenulo da se vrti, vrti u krug sa nekim pitanjima, koja su zaista bila mnogo čudna. Ja ću sada reći malo nešto od toga šta su oni mene pitali, što je kod mene izazvalo maltene i sumnju. Ko su ti ljudi zapravo i o čemu se radi. Znači odmah je pitao Edi, da li me je neko poslao, ja sam sve odgovarao normalno na ta pitanja, šta reći na ta pitanja, pa kaže, da li sam ja negde podneo zahtjev za rad u policiji vojsci, sve od pitanja, sve od pitanja gdje živim, čime se finansiram, da li se bavim kriminalom, da li imam neka sudjenja u toku, da li sam ucenjen, dali bih izdao Edija, da li bih ukrao novac od njega, ne znam, da li sam ubio nekoga, da li sam špijun, da li sam ulazio u ambasade, bilo koje zemlje, to je zaista bilo tako jedno psihološki neki pritisak koji je vršen na mene sa nekim pitanjima koja nisu imale veze samnom, ali sam ja gledao da kažem, i da to sve odgovorim, pravljani su prekidi i pitanja su postavljana ista pitanja, ali malo kao izmenjena, da li su hteli da me zbune, šta su hteli, on je rekao i ako nešto ne razumem, da jednostavno kažem da ne razumem, oni će da promene da preformulišu, i ako to nije trajalo ja sam izgubio pojam o vremenu ako nije bilo 4-5 sati manje nije bilo i na kraju su to prekinuli, ovi ljudi su otišli i popakovali tu opremu, ja i Edi sjedjeli i u drugoj prostoriji zapalili po cigaretu, kaže on nemoj ništa da brineš, sve je u redu. Ja kažem, zašto takva pitanja, pa kaže to su ipak jaki ljudi, oprezni su ne bi da li imaju posla sa nekim, ko nije iz partije. Edi me je posle vratio nekim vozilom tim nekim njegovim džip do hotela gdje sam ja boravio ja sam bio toliko smoren da jednostavno da više nisam razmišljao o tome, samo sam otišao da spavam. Edi je meni rekao usput kad me je vozio u vezi ovoga, ako nešto ne bude u redu, oni će ljudi da pogledaju i da vještače taj snimak i to i dalje ostajemo dobri i sve je u redu, samo je pitanje toga da

li će ovi ljudi hteti da saradjuju sa tobom, da ti pomognu ili ne. Prošlo je neko vreme ja zaista ne znam da li dan, dva, tri, ja sam se bavio tu poslovima kojima sam se bavio, izmedju ostalog, bila je situacija da me je zvao Očuće, video sam se i sa njim, tamo tu je bilo društvo ljudi u centru grada, popili neko piće sa njim, došao je isti taj Vencislav, nikakva priča da kažem posebna, i zvoni mi telefon Edi me pita, gde sam, šta radim i to, ja kažem, tu sam po gradu, kaže da se vidimo, može i posle toga, kada samo se videli ja i Edi, ja odmah čim je on izašao iz vozila, ispred tog hotela, vidim da po njemu da je sve u redu, da je čovek maltene veseo, kaže on meni sve je u redu brate, tapše me, sada možemo da radimo i to, ajde da idemo negde na ručak i to, inače uvek smo odlazili to se zvalo Samarkan, tako nekako neki restoran i da kažem on je mene od našeg prvog susreta u Moskvi, tu mene vozio, i odemo mi tu i on onda on meni tu kaže bilo kakva pomoć, bilo novac, bilo što mi treba, samo da kažem samo momentalno će oni to da pomognu, i on meni objašnjava tu mnogo tih organizacija, pokreta, tražilo pomoć, da su oni to zloupotrebljavali, da je to kao samo zbog toga, ja ništa nisam pravio pitanje oko toga, pitao me je on šta radim po Moskvi, sa kime sam se susretao tu, ja ono koliko sam se sjetio šta sam mogao ja mu kažem i sve u svemu ja krenem za Srbiju sasvim normalno, čovek nikakve predloge nije imao bilo kakvog tipa, ni kriminalnog ni nekog da kažem drugog, ništa, sasvim sve u redu. Kada sam kretao on je meni rekao kada idem nazad da mu javim, on će da me vozi na aerodrom, da ne moram ja da plaćam tu prevoz i takve stvari ja sam javio i . dodje čovek tu i pita on mene brate koliko si potrošio za ovo vreme boravka u Moskvi. Ja sada nešto ono računam po glavi, mada mi nije bilo baš toliko bitno, ja kažem 300 radi reda da mu kažem 3-4000 dolara za tih 20-tak dana, kada čovjek uvuče ruku u džep i izvadi mi tako kao neki buntić tih dolara i da, nije mi rekao baš koliko odmah, ali posle kada sam video mislim da je 5.000 dolara bilo u pitanju. Ništa on meni nije tražio bilo šta ja da ja za njemu za to potpišem, da sam ja to preuzeo u ime neke organizacije u ime nečega, ništa, ništa on meni kaže to ti je brate pokriće za troškove sa srećom za put, odvezao me je za aerodrom, i to je sve bilo sasvim normalno. Održavali smo kontakte, isto tako viberom, svašta je on pitao, uvek o politici o tom stanju u Srbiji i o svemu, ja sa drugim rusima uvek sam se čuo kada se čujem, šta mogu da pomognem tamo i propagandno i svakako, kako Srbima tako i Rusima, ja sam pomagao tamo širenjem neke propagande internetom i nešto tako, šta mogu pomoći direktno. 2016.godine, dobijam jednu čudnu poruku od njega, kažem po prvi put da se tako nešto pomene i da se pomene u toj poruci Crna Gora direktno. Ja sada zaista ne mogu da kažem sa preciznoću, jer je to meni u tom trenutku bilo totalno nebitno. Da kažem sa preciznošću to je bilo tog i tog dana, ali mogu da kažem da je to bio period izmedju februara i ajde da kažem maja meseca. Najpribližnije da bude eto neki orjentir 1 mart neka bude tako neki srednji orjentir, ali neka se utvrdi ako postoji neke tehničke mogućnosti da se utvrdi da je trag o takvom nečemu ostao. U toj poruci Edi piše neko kao dosta je bilo ovo ovako više ne može u Crnoj Gori treba srušiti vlast, srušiti Djukanovića, treba narod da izađe na ulice i da kao tu bandu kriminalnu srušiti. Ja sam tu shvatio kao da je on vjerovatno tu video po medijima po televizoru ili nešto, pa se iznervirao, pa mi je poslao takvu poruku. Ništa, ja odgovorim ono radi reda čisto, da vidi da sam video poruku, i rekao ma daj, to treba sve, nego nema ko to tamo ne znam ni ja šta sam odgovorio, uglavnom to je bilo sve, i on više ništa na tu temu nije rekao niti ništa i kad se javio posle toga nije to pominjao. Medjutim, iste te godine, ako pričamo o prošloj godini, a pre ovih događaja vezano za hapšenje ovih ljudi u Crnoj Gori, stiže meni poruka znam da je bio vikend ida li je poruka prva stigla u subotu ili nedelju zaista nisam siguran, ono čega sam siguran to je da sam razgovarao sa njim viberom u nedelju, i da je on mene silio

bukvalno da ja dodjem u Moskvu, nije mi govorio zašto treba da dodjem, ali je govorio brate hitno treba da dodjes u Moskvu, treba nešto da razgovaramo, odmah kreni. Ja sam tada zaista imao posla, radio sam isto neke montažne kućice i žena mi je isto bila tamo sa malim detetom kući, nije mi se išlo jednostavno tamo i ja sada da izbegnem to da odem, nisam jer nisam smatrao da je nešto baš toliko bitno, da ja moram odmah krenuti. Imam ugovoreno čovek je radio na Vidikovcu te neke montažne kućice trebalo je da mu završim to. I on kaže ne, ne, odmah da kreneš ja pokrивam sve troškove, ovog trenutka ti šaljem nešto para odmah da kreneš, samo kreni, moraš da dodjes. Ja sada pošto smatrao sam njega za uglednog čoveka, kao što su ga smatrali svi ovi ruski kozaci, nisam hteo takvog čoveka da uvredim, da odbijem i to. Ja kažem, ajde dobro krenuću. Kaže on čim ti ovo stigne da podigneš to i odmah sutra da kupiš kartu za prvi let za Moskvu. Dakle, dan o kojem govorim za tu nedelju, je dan, ja sam za Moskvu poleteo noć 26/27. Koliko se sećam da sam kartu uzeo 26, bio je ponedeljak sigurno, a novac sam podigao pošto nedeljom ne rade te banke i pošte obične, podigao u glavnoj pošti u Beogradu, nedelja večer, negde ajde neka bude 8-9 sati, da bi to moglo da se proveriti tamo u tim izvodima, a mora tako nešto da ostane trag jer to je Western Union i mislim da su oni u obavezi da drže tragove o isplata. On je meni poslao broj taj neki uplatnice, pa to je sasvim normalno, kada stigne taj broj onaj ko ga odnese u pošti i ako je stiglo na njegovo ime na dokument, koji ima može to da podigne. I on nije meni napisao ime u toj poruci na viberu, ja sam zamolio ovog čoveka, gazdu što sam pravio ove kućice ako može da me odbaci, jer nije moje auto bio tu nego taj neki kombi, što sam ja tu terao tu gradjevinsku robu, da mu pravim to. Ja zamolim čoveka ako može on da me odbaci da ja to podignem i on me odbacio, čovek se zove Rade neki tamo firma neka "Beo knjiga" ja sam pravio te montažne kućice za te štandove za prodaju knjiga njemu, i čovek je tu sačekao, ja sam ušao unutra i to, podigao bilo je 800 dolara. Bilo je neko ime, tako kao to Šišmakov, Širokov, nešto ali ja nisam znao da se Edi tako zove, niti sam ja nešto ni obraćao pažnju mnogo da vidim ko to šalje i šta. Ja sada ne mogu da kažem sa sigurnošću gospodo sudije, da ja posjedujem taj papir i nisam siguran definitivno ustvari, ali ako nadjem taj papir original da ću vam original pa vidite da li je Širokov, Šišmakov, kako je šta je, ja ne znam niti sam ja znao da je to Edi, ja sam mislio da je on nekog drugog poslao da uplati taj novac. Uglavnom ja sam to uzeo kako sam rekao, mislim da nije ni bitno za ovaj postupak, ali je bitno u tom smjeru da dokažem da sam zaista to podigao da je on to zaista poslao i da sam ja zaista putovao za Moskvu. Ja sam naredni dan kontaktirao, mislim da je agencija Flajer Faj gdje sam i ranije kupovao od njih karte, imao neki broj, isto sam ih viberom kontaktirao i tražio kartu, morao sam hitno neki prvi let, oni su mi rekli da uplatim preko pošte na neki žiro račun, i to sam uplatio postoji mogućnost čak i te papire da imam, ako ih nemam trebali da postoje tragovi u viberu jer je agencija meni putem vibera odgovorila, da je meni potvrđeno da su karte kupljene i da se javim na aerodrom da to čekiram kada krećem da prijavim. To je stiglo i na viber a oni su tražili moj mail vjerovatno su i na mejlu poslali to i to bi vjerovatno i na mejlu da stoji. Došao sam uredno na taj beogradski aerodrom "Nikola Tesla" u nekim večernjim satima, neka bude 10-11 h jer je moralo da bude malo ranije sam pošao zbog tog čekiranja, isto sam ostavio auto kod ovog čoveka gazde gde sam radio zamolio ga da ako može da pričuva taj auto a da me on odbaci do aerodroma, jer ja nemam gde da ostavim tamo auto, a nisam ni znao koliko bi Edi mogao mene zadržati u Moskvi. Ja sam poneo stvari maltene za boravak maltene nedjelju - 10 dana, poneo putnu torbu i poneo ovu svoju aktovku sa sobom, opremu, telefoni moji i to. Sada je nebitno prijavim se tamo za to, sve predam uredno prodjem našu pasošku kontrolu, avion

mislim da je negdje bio u pola 1 bio let. Uglavnom bio je posle ponoći, da li je bio u pola jedan ili jedan sat to sve može da se utvrdi da se proveriti tamo preko tog aerodroma Beogradskog. U Moskvu je stigao još je bila noć, tako pred jutro. U međuvremenu ja sam se čuo, Edi je stalno održavao taj kontakt viberom, da li sam krenuo, kada stižem, da mu javim sve, je li sve uredno, jesam li se ukrcao i on je meni rekao čekat ću te ja na aerodrom isto, nemaš nikakve brige i to, sada kada sam ja izlazio iz aviona, ja ono sasvim normalno uvek sam prolazio, izlazim iz aviona udjem u tu prijemnu zgradu i tamo ima gde se prodje ta pasoška kontrola kad se sidje stepenicama. U pitanju je aerodrom Šermetijev, međjutim, kada sam izlazio taj put iz aviona, vidim Edi stoji na onom dijelu gde je prijemna zgrada bukvalno, gde se kači to od aviona onaj hodnik što se spaja sa zgradom, on stoji i još jedan čovek isto ovako uredno obučen u civilu, ali ima ima onu kao legitimaciju neku okačenu štupaljkom, ne znam kako se to zove, one kartice, isto ima i Edi neku karticu i drži čovjek radio stanicu, taj sa njim. Misim, što mene briga ne obraćam pažnju vjerovatno neko obezbedjenje aerodroma, ali mi nije jasno kako je Edi uspeo da prodje do tog mesta. Ništa ja se sa njim pozdravim tu i on meni kaže brate sada ideš samo sa nama, nemoj ništa da govoriš, izvadio je on neke papire da mi u ruku da držim i to i okače mi ovaj isto tako neku karticu, pa kaže pričat ćemo kada izadjemo tamo zajedno i taj čovek je išao prvi taj što sam ja smatrao da je neka vrsta aerodromskog obezbedjenja, isto smo sišli tim stepenicama kojima se ide prema pasoškim kontrolama, međjutim, kada je došla da ta pasoška kontrola koja bude u nekom delu ispred malo levo sa desne strane su bila vrata pre pasoške kontrole. Taj čovek je otključao ta vrata i mi smo ušli u neki hodnik. On zaključali isto to, i hodnik neka bude jedno 7-8 metara, ne mogu zaista da ocenim tamo u tom nekom pravcu i on tamo isto otvori druga vrata, koja su sada je li sa leve strane iznutra i mi izadjemo u taj prostor da kažem aerodromski ja pogledam i sa druge strane pasoške kontrole. Znači bukvalno me je proveo da ne moram da čekiram pasoš na pasoškoj kontroli, a proveo me je tim hodnicima gde prolazi njihova služba, gdje su službeni prolazi i dalje smo isto prošli tim nekim većim delom da kažem koji je kao neki hol i onda me opet uveo u neki hodnik i tamo isto na kraj tog hodnika neka vrata otključavao neka staklena i kada smo izašli bio je deo gde su one trake gde izbacuju bagaže, opremu što se pošalju putne torbe i to, pošto me je Edi pitao je si li što poneo i ja sam mu rekao da sam poneo stvari samnom. Nismo pričali, oni su usput kao razgovarali neke teme koje nemaju nikakve veze sa ničim. Tako kada nekaidje da ispadne da oni pričaju tu o nekom stanju na aerodromu. Podigao sam torbu ovaj čovek nas je ispratio bukvalno do samog izlaza iz prostorija aerodroma prema parkingu gde su poslednji neki detektori senzori za snimanje, šta ima u tim torbama, ono da čovek prodje kroz neka vrata, nebitno, tu taj čovek skine te oznake i Ediju i meni i ništa Edi se sa njim pozdravi i izadjemo ja i Edi, tu izadjemo na parking neki isti taj njegov džip mislim da je nešto dali šervolver ili neki od ovih novijih baš jakih vozila onako zatamljeni. Kaže hoćemo li da ispalimo po jednu pa da krenemo, ajde, ništa čovjek ne pominje meni zašto me je zvao tu, ni gde idemo, sasvim me normalno pita kako je tamo u Srbiji, i nisi dugo dolazio ovde, što te nema, šta radiš, vodimo neke neke neobavezne da kažem razgovore isto kada smo ušli u auto eventualno nešto tako ako me je pitao, ništa nije on nekim poslom pričao. Ja sam sada računao da on čovek zna gde sam ranije dolazio u taj hotel i da će da me odveze tu. Međjutim, kada se približio tom mestu ja sam prepoznao to mesto da on zapravo mene dovozi u zgradu gde sam ja veštačen poligrafski, godinu dana ranije. Tu mi bude malo čudno, zašto me sad on dovozi tu, ali opet pomislim, ajde nema veze otkud znam, možda hoće da se neko vidi sa mnom, ili on hoće da pričamo tu

nasamo da ne bi po hotelu ili nešto. Odemo gore, nikoga tu nije bilo u tom stanu, sve isto perfektno sredjeno, kaže Edi meni, da odložim telefone, i ako imam bilo kakvu tehniku i nešto da sve to sklonim tamo dalje u prostoriju, da odmorim tu, on ima neka posla po Moskvi hitno, ali će da dodje kasnije za neko vreme i da mi telefon tako neki manji od onih starih tipova telefona, telefon jeste nov, ali taj stari tip nema tač skrin i neke stvari, kaže imaš tu ubeležen moj broj bilo šta da ti treba pozovi odmah, nemoj one telefone da koristiš do završetka. Ja kažem nema što da zovem odmorit ću malo i zaista ja odmorim neko vreme, ne znam sada koliko je to vremenski da kažem koliko, tek maltene sam počeo da dremam kako treba i čujem kasnije da se otvaraju ta metalna vrata, to sve zveči kada se otključava, znači kada otključava kao da su vrata od sefa a ne od stana i ja ustanem kad vidim ulazi neki čovek onako krupan, vidi se baš neki kao biznismen, odmah on ponaša se fino kulturno, tu sa osmehom, upoznaje se samnom kao Ivan, ja kažem njemu Aleksandar, kako se uvek i predstavljam, Edi to pozaključava i idemo tamo, kao u taj dnevni boravak, gde obično Edi da kažemo sedi, isto sve sednemo da se raskomotimo Ovaj čovek sa njim što je ušao taj Ivan nikakvu priču čovek ne pokreće. Čovek se zavalio da kažem u ćošak tog stola i onako prati situaciju, posmatra i Edi odmah tu kreće, da kažem sa nekom pričom, da mi kaže kakva je situacija, za šta je on zapravo mene tu zvao. I on tu kreće da priča da se radi zapravo o Crnoj Gori i da ja tu treba da uzmem učešća u nekim dešavanjima koja se odvijaju. Pita on mene tu svašta da li ja znam da su u toku izbori i takve stvari. Ja jednostavno to nisam nešto mnogo pratio gospodo sudije, ja sam znao da kažem da postoji opozicija, znao sam za određene ličnosti iz opozicije ili vlasti, svašta sam čuo, svakakve priče, propagando su se širile internetom, i ovim i onim. Ja sam naravno bio protiv vlasti isto kao što sam i sada. Ja sam čovjek srpski nacionalista, monarhista, ja ne mogu da volim vlast koja je nastala iz komunističkog perioda transformacija takvih stranki, i neke kao nove stranke i sada su oni ne znam demokrate ovi ili oni i kao nisu komunisti. Za mene su sve to komunisti, i zbog toga sam ja to ideološki isam voleo i kažem ja to Ediju, ne znam stvarno nisam nešto pratio tamo ko je s kim po skupštini i to, kaže on meni tamo sada treba da budu izbori, on sve kaže i kad da je to 16-tog i da ja treba da uzmem učešća sa tim nekim ljudima, da to pomognem i on krene meni da objašnjava, šta se tu zapravo dešava i on kaže tu je bilo problema i ranije, mi smo tu pomagali nekim ljudima, međutim, oni ne mogu da dobiju izbore, Milo uvek pokrade izbore. Ja to potvrdim, ja to potvrdim, pa sigurno krade ne može da bude čovek vlada 30 godine i ne može da se dobiju izbori protiv njega. Ja sve pričam onako narodski kako jeste bez uvrede za bilo koga. Pričam kako je bilo i kaže on meni mi smo već dali ogroman novac sada za ovu kampanju, dali smo za medije za to da se to pogura da ovaj put prodje, radi se kaže o tome da imamo informaciju da Crna Gora hoće da udje u NATO i ako sad ne bude opozicija ne bude dobila ove izbore, oni će čim proglase novu Skupštinu, uvesti na dnevni red da oni udju u NATO i kaže tu nema više povratka, to više niko ne otera. Pošto ja normalno ne volim NATO, to NATO je bombardovalo našu zemlju, ja kažem sve što mogu da pomognem, ja ću pomoći. Kaže meni Edi da ta grupacija Demokratski front, da su oni nosioci toga i da oni kontrolišu celu opoziciju. E sad ja sam sam naćuo bio ranije neke loše priče oko toga i oko same 2015.godine, ali obzirom da sam ja imao maksimalno poverenje u Edija, ja sada ovog trenutka imam stopostotno poverenje u tog čoveka, da taj čovek nije izdao ni mene ni ove ljude koji su uhapšeni. Kaže meni Edi ja sam obavio sa razgovore sa njima i svi oni tu su i drugi ljudi oni su tu dolazili i dolazili kaže stalno dosadjivali maltene čovek mi je tako objasnio i oni više njih neće da trpe, znači to je došlo dotle da to mora jednom da se

reši i zbog samih sredstava koja se daju, čovek je rekao da je konačna odluka da se do kraja ide doneta u petak, ali da su oni njima pomogli i ranije. E sada imali orijentaciju koji je to dan, znači gledajte da sam ja noću leteo, znači ponedjeljak na utorak bi trebao da bude 26 na 27, znači da je utorak taj vjerovatno kada razgovramo tu, a petak je taj datumski prije tog utorka, da bi vi imali orijentaciju i doneta je konačna odluka da se na sve načine pomogne i on onda kreće da priča o čemu se radi. Kaže zbog tih kradja i koječega i zbog toga što je to kao jedna mafija ono, ovo, tu mislim na vlast na Djukanovića i na tu crnogorsku vlast, kaže ovi iz Demokratskog fronta se plaše da će ponovo da batinjaju ljude po ulicama, kao što su to radili 2015.godine i dato ne treba dozvoliti, plus se plaši za svoje živote za ovo, za ono i oni bez obzira na kampanju koja se vodi smatraju da eventualno ili neće dobiti izbore zbog kradje, koju će sprovesti Djukanović ili ako ih dobiju moglo bi da se desi da neke kriminalne grupe koje su sa Djukanovićem navodno, njih napadnu i zbog toga njima trebaju oružana pomoć tu. Ja sada malo sam bio zbunjen, ali Edi kaže da ima specijalni tim ljudi njihov, koji je već plaćen za takvu stvar, on kaže sve da su oni razmišljali o tome da oni angažuju za to Srbe ljude sa ovih prostora, ali da je veoma kratak vremenski period, da bi se ti ljudi pripremili, jer ne mogu ljudi koji nisu uhodani i nikada nisu vršili takve vrste operacija, da udju u bilo kakav sukob sa policijom da kažem uličnim, u kome se zahteva koordinacija u radu, napadu i svemu. I Edi tu meni kaže ti radiš sa ovom specijalnom opremom, jer ja kupovao sam ovu opremu sa vojnih otpada i to koja se uvozi iz inostranstva i prodavao isto uz ovo što sve radim sa srpskim majicama i zastavama to pojekakvim tim ne znam izlazio sam u Tutanj, Zemun, išao sam na vašare Šabac, Bogetići, ne znam ni sam gde sam sve bio, izmedju ostalog Edi je znao za sve to da ja mogu da ja to kupim i to je sasvim legalno da se kupi i da se proda ništa sporno tu nema. I kaže on meni situacija je takva, oni imaju ljude iznutra, kao tu se misli na lidere Demokratskog fronta. Odmah da vam kažem niko Edi nije imenovao imenom, da kaže taj i taj lično ime, ali takav način na koji je on to pričao, on je pričao da oni to rade sve u koordinaciji, znači da oni odluke donose, da kažemo jednoglasno i da oni kontrolišu celu opoziciju, ali takav način kako je Edi pričao meni, on je objasnio da ostatak opozicije, ne zna šta će Demokratski front da uradi, tu se misli na taj 16-ti. Kaže on meni da oni imaju ljude iznutra u državi Crnoj Gori, koji će maltene to da pomognu da oni neće da stanu samo na tome da se tu kao pobjedi nešto na tim izborima, nego da se mora sprovesti hapšenje ljudi u Crnoj Gori. Tu se misli na političare, misli se na neke ljude koje oni smatraju mafijašima, kriminalcima i ne znam šta, nije on tu mnogo precizirao, koga bi oni hapsili, oni su govorili o smenama sudija, o hapšenjima tužioca, svašta tu potpuno nov sistem uvođenja, uvođenja bukvalno vanrednog stanja. E sad način na koji je to objasnio je da bi u toku izbora oni tog 16-tog uveče organizovali neku vrstu skupa tu u Podgorici, radilo bi se o tome da li oni dobiju izbore ili ne dobiju, oni bi to organizovali, to bi krenulo kao da izgleda kao da bi neko spontano okupljanje posle 8 sati, jer kako je Edi objasnio, treba vremena da ti ljudi dodju da se tu skupe, tu se misli na ljude Demokratskog fronta, njihove demonstrante, na njih i on je objasnio da bi oni tu na brzinu napravili, dovezli neku kao binu, da bi držali govor, pričao je o trgu nekom kod skupštine, ja zaista ne znam Podgoricu, evo i sad vrlo slabo poznajem da bi baš znao tačno da znam adresu, ali to svi znaju gde je, što se vas tiče i krene on meni da objašnjava da tim ljudima, demonstrantima, da kažem Demokratskog fronta, i samim tim liderima, značila bi mnogo pomoć, kada bi se pojavili ljudi iz Srbije i zbog moralne podrške i zbog svega ostalog i kada nastanu problemi kasnije, I on je to objasnio ovako, da ja vidim kada dodjem u Srbiju da organizujem, pošto ja imam ugleda u svemu tome, ovaj kod drugih srpskih udruženja i organizacija, nije čuo ništa

loše za mene, on kaže da su oni zapravo već to razgovarali sa nekim čovekom oko toga da su oni imali nekog drugog u planu, ali da taj nije prošao njihove provere, on je navodno saradnik neki da li u službi policije ili nešto, ja nisam jednostavno obraćao puno pažnju šta on priča za tog, drugog čoveka. Uglavnom on je dao do znanja da su oni odlučili da to budem ja. Ja kažem Ediju, ja ne mogu odmah da ti kažem ja ne mogu da idem za Crnu Goru, ja imam tamo posla svakakva koja sam ja obećao da završim i da uradim drugo imam malo dete beba kući maltene ne mogu ja to da ostavim, da ja idem tamo po demonstracija da idem da se bijem tamo sa nekim ne znam ni ja, kaže ne moraš ti uopšte da ideš, ti samo organizuj ljude čelne iz nekih drugih nekih organizacija pokreta, koji će da sakupe što više ljudi, bilo bi najbolje da bude oko 500 ljudi i da oni udju ranije u Crnu Goru. Kažem koliko ranije, kaže što ranije to bolje, ali eto neka bude nekoliko dana ranije, jer pojačat će se kontrole pred izbore ovaj pa bi onda moglo biti primetno. On sada meni objašnjava sam ulaz kako ja to da organizujem, da oni predju da udju neopaženo, kaže da treba da idu u što manjim grupama, maksimalno dvoje, troje, da sve te ljude koji treba da se organizuju, koje ja treba da kažem tim vodjama nekih organizacija, tih udruženja i to kada ih organizujem, da oni ne govore njima za postojanje drugih grupa, nego da uvek razgovaraju sa jednim čovekom koji će sa sobom povesti eventualno dva-tri četiri čoveka i ništa više. Nikakvi organizovani odlasci autobusima, vozovima, ne znam čime, bilo čim da bi neko video da su to da kažemo veće grupe ljudi. Svrha tih ljudi, što sam ja već počeo da pričam, je da kada krenu ovi demonstranti Demokratskog fronta tu da se okupljaju, ovi ljudi bi trebalo da budu u nekim stanovima tu iznajmljenim, po Crnoj Gori, Podgorici ili okolini, da miruju, da se ne šetaju puno, po Podgorici, da ne pijanče, da ne pričaju puno, da neko shvati da je tu iko došao iz Srbije i kojim povodom. I trebalo je da čekaju 8 sati 16-tog uveče. I onda tek da krenu prema trgu i tu da se okupljaju sa ostalim ljudima koji budu tu krenuli da se sakupljaju da čekaju da već i krene da se skuplja ta masa ljudi, da se ta bina da kažemo priprema, ta improvizovana i to i rekao mi je da će sve to da se finansira, znači on će da da za put tim ljudima, da oni ne bi tu pravili neke neredne nešto po gradu, da to sve ima da bude sve ispoštovano. I rekao je da niko ne sme da zna da oni to pomažu, da kažemo da ti ruski nacionalisti daju pomoć za sve to. E sad ovim svega toga ti ljudi su trebali da budu do do 11 h tu kada bi se održali neki govori tu tih lidera, da kažem Demokratskog fronta, i dok bi se skupila veća masa ljudi, on je govorio o nekoj početnoj masi od 5-6000 ljudi, ali je govorio da bi kasnije sve više i više ljudi dolazilo, kada bi ovih 500 ljudi kao znak, gde treba da se okupe, trebalo bi da se okupe oko bilo kakve specifične zastave, bajraka nečeg što bi oni prepoznali da bi znali zapravo gde treba da stanu medju tu masu ljudi. I on je rekao najbolje ti tamo daj neki bajrak neki taj tvoj sa glavom vuka ili bilo šta, da oni jednostavno ljudi znaju, a to je sve objasnio vodjama koje će njih da angažuju, da dodju tu. Gde on tada kreće na drugi deo priče paralelno sa tim šta će da ide. Kaže to ćeš sve te ljude vodje grupa organizovati da oni rade, njima ćeš dati novac i njima kaži da ne govore ljudima ispod njih ni tvoje ime da izbjegavaju i gledaj da se vidjaš sa njima u četiri oka, nemoj mnogo da telefoniraš, to kasnije ćeš dobiti specijalne telefone, to ću ja sve da ti objasnim, sada radi ovako, a pošalji te ljude da oni rade da skupe, a ti ćeš da se posvetiš ovome drugome, što je bitnije da se vidi da se nabavi oružje i da se nabavi ta oprema koja treba, jer je malo vremena za sve. I ja kažem Ediju da je to što oni prave nešto što bi trebalo da se priprema mesecima, da bi uspelo minimum 5-6 meseci i to napornog rada tajnog, da kažem. A on zahteva da se obavi za 15 dana. Ja njemu kažem, ako ja budem u Srbiji bilo koga pitao za oružje, da kupujem po malo ne znam po pušku dve tri, ili bilo šta kako je on to tražio toliko cifru, to je mnogo

50 kalašnjikova, oje tražio i 50 pištolja i što više municije uz svu ostalu opremu koju ću ja navesti. On je meni rekao traži kako znaš i gde znaš, ako baš ne mogu da nadjem da mu kažem, ali da se potrudim da to bude rešeno, jer je to prioritet. I od ostale opreme on je meni nabrojao da tu treba da bude oprema za specijalnu policiju tu se misli na sve što jedan specijalac može imati na sebi znači bukvalno od čizama, kombinezona opasača, kojekakvih futrola, e sad bilo mi je čudno on je ovamo govorio cifru za te kalašnjikove i pištolje i govorio je po 50 , recimo kada je govorio za te futrole on je rekao što više tih pištoljskih futrola i tražio je futrole za heklere, a nije naručio od mene da mu kupim heklere niti da tražim. U daljoj priči ja sam to shvatio da će ti ljudi zapravo koji dolaze taj specijalni tim da ponesu sa sobom dodatno drugo naoružanje, jer je on rekao da već postoje nešto naoružanja ličnog po Crnoj Gori, ali da će ti ljudi specijalci plaćenici uneti drugo oružje. Ja kažem Ediju da je to zaista rizično i kažem njemu nemoj da ispadne neki problem oko svega toga, nisam hteo da mu kažem bukvalno da ja sumnjam u te lidere Demokratskog fronta. Ja te ljude ne poznajem lično, nikada ni jednog lidera Demokratskog fronta ja nisam sreo da se pozdravim sa njim i da porazgovaram, ali opet kažem ovako iz javnosti ono što se zna i po nekim pričama, jer sam dosta bio po tim skupovima, srpskim, četničkim ljudi svašta pričaju da kažem, svašta se čuje, dolazili su tu ljudi iz Crne Gore, ja opet kažem verujem tom Ediju, nisam hteo zbog njega da pravim sumnju u njih, i zbog njega sam to učinio i zbog mojih ideoloških ubedenja. Zbog toga, što nisam želeo da Crna Gora udje u NATO, ne samo zbog srba, nego svih u Crnoj Gori. Po mom mišljenju, bez uvrede bilo koga, što će nama NATO, oni imaju svoje zemlje neka ih brane tamo, kakva opasnost nama od nekog preta da nam oni trebaju. Ja zbog toga sam gledao da to učinim sve od srca, bio sam svestan rizika u koji se upuštam, bio sam svestan da kršim zakon, bukvalno postajem član da kažem te kriminalne grupe. Jer čim ulaziš u to da nabaviš oružje, znači ti se baviš kriminalom, iako je sam cilj neki krajnji neka promjene vlasti ovoga i toga kao pozitivan sama kupovina oružja je kriminal kao prebacivanje novca koji finansira tako nešto, ali ja opet prihvatim sve. Prihvatim se toga, ovaj da to isteram, iz poštovanja prema Ediju, ne kajem se ni malo što sam to uradio, za čoveka kakav je Edi, ali se kajem zbog ovih drugih, o tome ću kasnije. I ja sam tu rekao Ediju, da ću je da probam da pokupujem da imate jer zaista opreme što se tiče tih kombinacija i svega toga, međutim on traži od mene i gas maske, traži suzavce, elektrošokove, ne znam bodljikavu žicu, on je tu čovek imao planove bukvalno Podgorica kod sebe je imao na stolu, on je sve to izneo na stolu iz torbe, to su bili tako da kažem neki precizni snimci, maltene kao da su satelitski snimci nekih objekata tu bukvalno pješački prelazi se vide, pored vozila su mnogo precizni snimci imao je fotografije nekih ustanova tu u Crnoj Gori ne znam zaista, rekao je meni isto da to mora da uspe, znači da jednostavno to su tražili ovi lideri Demokratskog fronta da oni neće, ne smeju da promjene vlast bez oružja, zato što se plaše odmazde, odmazde vlasti tih kriminalaca, bukvalno pobit će ih tako je Edi meni pričao i rekao je da ne sme da se dozvoli da u takvoj situaciji ako dodje do toga Djukanović uopšte izadje iz Podgorice, on je imao tu neke fotografije, ambasade neke američke da će on najverovatnije da beži tu, on kaže oni već duže vreme prate njegovo kretanje, znaju sve, treba ga sprečiti da ode ili u tu ambasadu ili u Centar javne bezbednosti neke u Podgorici ja ne znam gde je to, ili bilo kakvog hihlipterom ili bilo čime na adrodrom da taj čovek mora biti uhapšen i da mu se sudi, ako ga neko bude uhapsio bit će nagrađen, nebitno gde ga uhapsi u Podgorici, tu se ne misli samo na ove demonstrante, tu se misli uopšteno na kažemo na sve ljude. I ja sam tu pitao njega, rekao sam mu velika je opasnost tu da će ovi ljudi da nastradaju. Ja ne mogu tek tako da pošaljem, sutra će neko da pita od ovih ljudi napašće ih policija,

pobit će ih tu, pitat će tu zašto si poslao ljude da izginu, ja kažem da ispadne tu nešto. Ne kaže, ovi ljudi su sposobni, kaže tih 50 ljudi oni su tako obučeni da ova obična policija nema nikakve šanse sa njima, oni ove obične policajce bukvalno mogu da se bore 2-3000 njih ako treba oni nisu videli rata kaže godinama u Crnoj Gori, to je običan policajac, kaže koji nosi jedan pištolj, što on može protiv dobronaoružanog specijalca u pancirima, sa dugim cevima, da kažem maksimalno premljenim uhodanim timom koji zna šta treba da rade. Ja mu kažem tu imaju specijalci sigurno u Crnoj Gori. Oni će da budu disclocirani tu blizu, mi sve pratimo, i gde je policija, mi znamo kaže cela Crna Gora ima eventualno 2-3000 policajaca, kaže ako slučajno krenu ovi specijalci prema toj skupštini gde bi oni bili kaže da će oni jednostavno njih da razbiju usput, bukvalno satrat će ih na takav način uništiti, tako je rekao. Kaže kada unište specijalne jedinice, više nikome iz policije više neće pasti napamet da opali metak. Dalje šta je rekao da kada budu ulazili u Skupštinu ovamo ovi demonstranti to će da pozovu ovi lideri Demokratskog fronta da će oni unutra da se zabarkadiraju da naprave kao neki krizni štab, tu da pozove ostale lidere opozicije da im se pridruže da proglaše neku kao kriznu vladu, tako nešto nisam baš najbolje razumeo, uglavnom radilo se o tome da bi oni tu napravili neko vanredno stanje u kojem bi u zemlji oni jednostavno hapsili koga hoće. E sada oko komunikacije i specijalnih telefona on je rekao da ćemo dobiti telefone sa posebnim programima u njima da niko ne može da nas prisluškuje da su to neki algoritmi novi ja se ne razumijem oko toga tamo nešto uglavnom on je rekao da u komunikaciji između tih telefona oni se vezuju na neki server putem interneta, taj server menja dolazne brojeve telefona, kombinuje neki nov broj i daje neki nov zajednički broj i on kako je to objašnjavao to ispada kao da u jednoj zgradi na istoj telefonskoj liniji na primjer kao ovoj fiksnoj se vrši poziv i ima još jedan telefon koji je uključen na istom broju i onda kao da je neko digao drugu slušalicu na istoj liniji, zapravo kao da nije došlo do krajnjeg poziva, ne znam kako da vam objasnim, ispada da bukvalno razgovor se vodi preko samog servera bez ulaska u te telefonske komunikacije javne neke, i on je meni sada rekao da ću da to da dobijem pri kraju, treba prvo da odem za Srbiju i da odmah pokrenem ove ljude iz tih udruženja, organizacija da vidim koga, kako da kontaktiram da vidim oko te opreme da polako krenem da se raspitujem i da će on da dodje ubrzo za koji dan da kažem u Beograd. Šta još ja sam mu rekao to je velika operacija, ja imam nešto novca kući, ne mogu baš da pokrenem tako neku opširnu stvar. Ovaj Ivan on je samo maltene klimnuo glavom, rekao daj mu za novac, i Edi kaže meni odmah da mi bunt jedan mislim 10.000 dolara jer je bilo baš u dolarima, kaže evo ti odmah 10.000 dolara to možeš da preneseš uredno preko aerodroma, kasnije ću ja da te odbacim kada odbacim ovog čoveka samo da potpišem da sam to preuzeo. E sad nije nikada bila varijanta da on meni išta nudio da ja potpisujem. Meni to da kažem isto mi je bilo čudno, ali ajde da mu potpišem, možda da pravda te pare nekom od tih biznismena, organizacije, to verovatno skupljaju zajedno, to su ogromni fondovi tamo, imaju jak taj nacionalistički pokret u Rusiji ili hoće da ima za opravdanje da je to dao. I ja potpišem bez ikakvih problema to uzmem i on je čovek dalje pričao o samoj upotrebi da kažem ovih specijalnih telefona. E sada ova priča koju ja pričam oko razgovora u Moskvi da ne bi došlo posle do zabune gospodo sudije tu se radi o prvobitnom planu koji je Edi izneo a koji će on kasnije kroz sva dešavanja do kraja do 16-tog u odredjenim tačkama korigovati u odnosu na ono što se dešava na terenu, ali tad kako je objasnio da kažemo da ja sam gledao da se pridržavam toga, i u tom prvom planu on govori da čovek da kažem koji je prebacivao oružje da gledam da to bude čovek neki koji može da se veruje da ga ubaci ilegalno u Podgoricu i da se iznajmi neka kuća koja da kažem ono

manje uočljiva, manje primetna, da nije baš mnogo daleko od centra Podgorice, da može tu da dodje vozilo, on je pričao o nekom kamionu sa duplim dnom, ali tu se misli na vozilo koje će da pripreme iz Crne Gore ljudi, ne javni i to ne znam ko su ti ljudi zaista ali u odsutnom trenutku trebalo je da dodju tu i da potovare deo te neke opreme koja bi trebala da ide prema centru prema Skupštini. On je objašnjavao da čovjek koji to bude prebacivao kako da kažem oružje do te, da bi bilo dobro da što manje ljudi zna za to koliko je moguće i da kada se smesti tu da ostane samo jedan čovek da kažem neko vreme tu, a kada dodje do ovoga da se izlazi na taj trg da se okupljaju i to kod tog čoveka bi bio specijalni telefon pa bi on ove grupe koje okuplja i pazi do 11 sati da bi on kasnije taj da kažemo specijalni telefon i ključeve predao nekome ko bi se javio pod šifrom od tih ljudi koji bi govorili iz Demokratskog fronta za binom nekom čoveku da kažem ko priča ruski. I taj plan će on kasnije da izmeni. To je bila neka prva ideja. Rekao je da će on isto imati taj specijalni telefon, da ću ja imati da ćemo imati komunikaciju i da on dalje će imati komunikaciji sa tim nekim njegovim ljudima, verovatno misli na ove specijalce ili šta već. Sad ne znam baš ako nešto slučajno u ovom izlaganju što sam izjavio u prvoj izjavi u kojoj sam dao kao svedok ako slučajno nešto propustim, prošlo je zaista dosta vremena ja molim sudije, tužioce i odbranu slobodno da me podsete, sve šta sam rekao stojim iza toga i pričam sada zato što je tako bilo. Ako nešto slučajno propustim, čita zabuna nije nikakva loša namjera. Dalje šta se dešava krećem nazad, odbacuje me Edi isto na aerodrom, on me sprovodi na isti takav način, znači on je ovog čoveka odbacio tamo u Moskvi gdje je trebalo, kupio tu kartu avionsku meni nazad bukvalno istog dana. Znači radi se o danu koji bi trebao da bude 27 septembar. Na aerodromu me sprovodi, već je veče, sprovodi me na isti takav način, znači mi ulazimo sve uredno, kako treba na taj aerodrom, prolazim ja te skenere sa tom mojom torbom, i sve i aktovkom, odlazimo tamo gde se predaje bagaž i gde se čekiraju karte, ja čekiram kartu, oni mene zavode da sam ja došao na aerodrom, udaraju pečat na kartu, sve to, ali odatle ja bi trebao da odem na pasošku kontrolu i da prodjem u deo gde se čeka tamo za te izlaske na avion, gde su oni šopovi i to međutim, on mene ne vodi tamo nego na isti način kače se one kartice, mislim da je bio drugi čovek, ja jednostavno više sam gledao okolo nego da pratim ko je taj čovek. Isto tako nas je proveo da kažem istim tim putem da izadjemo sa druge strane pasoške kontrole. Mislim da je avion poleteo oko 8, znači da li je u 8 ili pola 9 totalno je nebitno, ukoliko i te karte pronadjem gore, jer ja jednostavno zbog pretnje po moju bezbednost izbegavao sam da pokušavam da bilo šta tražim, bilo da idem kod moje familije kući, bilo šta, što ću obrazložiti kasnije zašto, ali tragovi o tome, moraju postojati u tim agencijama, letovima i svemu tome, uostalom i na aerodromu u Beogradu, tamo je sve pod kamere i isto postoji pasoška kontrola. Tamo sam sleteo lepo ušao u pasošku kontrolu. A Edi je meni rekao u Moskvi, da me tako provode da u slučaju da ukoliko nešto bi krenulo po zlu, da ja mogu da se pokrijem da uopšte nisam bio unutar same Moskve i da mogu da kažem da su me oni vratili kao da nisam priglašenja za biznis pa zbog toga, a isto kada kažem kada budem išao na aerodrom u Srbiji, što sam ja i uradio, i na aerodromu u Srbiji kažem rekoh vratili me, pitaju me šta je, što vide odleteo sam odmah i vratio odmah i nemam pečat ulazni u Moskvu, ja kažem vratili me nisam imao priglašenje za biznis, a prevario sam se pa sam rekao da ulazim u Moskvu biznisom, a nisam rekao da ulazim turistički, a to je do 30 dana i on kaže sačekajte gospodine i zvao je da li nekog šefa ili šta nekog koji je tu radio, na taj punkt i došao je taj neki šef i pitao šta je problem i ja to ponovim sve, i taj čovek kaže, ako je tako neka pribavi priglašenje, pa neka leti ponovo ništa čekiraj čoveka neka ide. Čovek udario pečat ja ušao normalno unutra sačekao taj stvari u

bagadž, zvao ovog čoveka, da dodje po mene da me pokupi na aerodrom, sada ne znam da li sam baš telefonom, viberom, svejedno, svaki trag o bilo kakvom pozivu verovatno postoji, ne bih sada da kažem ovim ili onim pa da se ja sada ovaj slagao, da to neko zloupotrebi. Odbacio me je čovek otišao, ja uzeo moje vozilo otišao kući, ništa nikome normalno ne govorim oko mene, šta ću ja zapravo da radim. Niko me nije na aerodrom, pretresao ništa pitao, onih 10.000 dolara ja sam u oni aktovku koja je bila ja samo raspodelio po raznim krajevima, nisam držao na kumbulj, nego sam razbacao, da se ne nadje, i da se nadje ja jednostavno kažem to mi je novac dat za štampu majica, dukseva, bilo čega, niko ne može meni da ospori odakle meni taj novac, niti on prelazi sumu dozvoljenu za nošenje. Medjutim, sve je bilo u redu i ja u narednom periodu, kažem vam razmišljao sam šta bih mogao, koga bih mogao tu da angažujem, a u medjuvremenu sam radio, ovo što ja inače radim, oko tih kućica, štampanja tih majica, prodaje i svega. Prošlo je nekoliko dana, Edi je mene kontaktirao viberom tim, znači ne znam, ali dogovor je bio u Moskvi kada je pričao on je rekao da ćemo se videti na Kalamegdanu oko pola 1, on je objašnjavao čak i mesto neku fontanu ili tako nešto, ali mi nije baš govorio nešto određeno kad, on će da potvrdi bukvalno taj dan kada dodje ili nešto. Uglavnom on je mene pozvao ja sam otišao tamo zaista on čovjek je tu kaže da prošetamo malo i da porazgovaramo i krenemo prema tom starom delu Kalemegdana, pita on me da li je sve u redu, jesam li sam prošao uredno aerodrom, kako šta, ništa ja kažem sve u redu, sve ide kako treba. Pita da li sam razmislio o tome koga da angažujem, imam li već neke ideje i šta, i ja sada gospodo sudije razmišljao sam isto kao što sam rekao i u Moskvi ,da je rizično u Srbiji to tražiti jer bi to moglo doći do ušiju policije, službe bilo koga da bukvalno uhapsu i mene i ove ljude da odgovaraju zbog bilo koga, ja nisam to hteo, setim se ja za vojvodu Paju, tog čoveka sam ja upoznao zvanično da li će biti 2013. ili 2014.godine u mestu Brnjat, to je prema samoj administrativnoj liniji Kosova i Metohije, ovamo sa ovim delom Srbije i to je kao neka proslava koja se dešava u septembru da li je 6. ili 8. septembra, radi se o pomenu nekom tamo četničkom komandantu ili šta već i uglavnom tog čoveka sam prvi put video da kažem da ovako direktno razgovaramo da se upoznamo i sve i on me zna isto kao Aleksandra Sindjelića po onome što sam ja znao za njega do tada što su pričali drugi ljudi jer ja sam tog čoveka vidjao i po Ravnoj gori, ali nismo imali razgovor da se poznajemo baš lično, ali sam znao za postojanje tog čoveka. Drugi ljudi što su pričali čovek je bio ugledan tamo, bio je negde u Zubinom potoku tamo po nekim informacijama koje sam ja imao, držao je neku kafanu tamo, čovek je kao neki lokalni vojvoda tu, za taj okrug Kosovsko Metohijski sve ono što sam pratio i čuo bilo je da su dizali neke spomenike za majora Živku Markovića, drugi kosovski korpus, da su pravili, to je zaista sam rad taj neki koji sam ja čuo da su radili i da rade pozitivne stvari i da su kao sastavni deo tog nekog opšteg Ravnogorskog pokreta koji i ja takodje simpatišem i na čije skupove odlazim, sa kojim ljudima komuniciram i imam zaista neke dobre prijateljske odnose. Onda kasnije on je čovek odmah i prilikom prvog upoznavanja on mi je dao broj telefona i ja njemu rekao bilo kad da tamo dodjem da mu se javim, ja zaista nikada nisam ga zvao, imam previše nekih mojih obaveza da bi se ja tu vidjao sa njim nešto i to, ali sam po svemu tome što sam saznao, znao da taj čovek voli oružje, da voli taj četnički pravac ideju tu anarhističku i to, i tako je on meni pao na pamet, da verovatno on bi mogao da vidi za to oružje i sigurnije je da on to vidi na Kosovu, manje službe tu ima, manje policije, drugo je okruženje, bio je rat tu, ostalo je oružje, sigurno, ja razmislim se eto da predložim Ediju, njega, jer ja opet nisam hteo da bez Edijevog odobrenja da uradim bilo šta. Znači kako je on naredjivao, ja sam radio do kraja. I sve što je naredio ja sam sproveo sve perfektno.

Ja sam rekao Ediju, imam ideju da razgovaram sa takvim i takvim čovekom, ja sve to koliko sam mogao obrazložim Ediju za tog Paju. Taj Paja ja sada kasnije kroz postupak vidim da se ne zove Paja, nego neki Velimirović, kako već beše nebitno, on se meni tako nije predstavio, ja sam znao Paja, vojvoda Paja, svi su ga znali tako, i tako je ostalo. Ja sam predložio tog čoveka i Edi kaže meni, dobro idi vidi se sa tim čovekom, sve porazgovaraj i zovi ga i to, ali pazi dobro šta radiš, imaš li ti poverenja u tog čoveka, da će on to zaista hteti da prihvati, i sprovede. Ja kažem, probaću, polako prvo izokola postepeno, Edi meni kaže isto što mi je u Moskvi govorio, da ja pazim, šta sa kime pričam. Recimo ti krajnji ljudi koji idu na skupu u Podgoricu, ti ljudi ne smiju maltene ništa da znaju, oni smeju da znaju malo to da će da budu sa tim demonstrantima, da kad ih ovi lideri Demokratskog fronta pozovu, kad pozovu svoje demonstrante da krenu, znači oni su sa svojim demonstrantima trebali da probiju da udju u Skupštinu, da treba ovi sa njima da krenu zajedno. Jer kada oni krenu neće oni da ostanu normalno sami na trg i sad ta policija koja bi bila tu tu može da bude 100,150,200 policajaca, kad na njih nagrdne masa od 5,6,7000 ljudi tu nema otpora, bukvalno mogu da ih poguraju, da ih zalepe tamo da prodju da se uguraju u Skupštinu. I on mi je još u Moskvi još govorio znači svako ko bi bio u Skupštini od policije ne treba odmah njih tu nešto povredjivati mnogo, nego ako se malo bune, lupiti im koju šaku, pesnicu, nogu, povući to ovaj molim vas gospodjo sudijo.....

Predsjednik vijeća:

Opominju se optuženi Mandić, Čadjenović, Knežević, da se ne smiju. Možete da nastavite.

Svjedok nastavlja:

Jednostavno da se tu malo nalupaju, da bi se zaplašili i da ih bukvalno izvuku napolje, jer kada masa ljudi povlači jednog čoveka, on ne može da se otme, on ne sme da puca u civile, koji su da kažem tu u Skupštinu. To je da kažem onako kako je on govorio. U celoj toj priči zbog toga nisu to smeli da znaju ovi ljudi iz Srbije. Ovi ljudi koji su pohapšeni i za koje se tvrdi da su teroristi, i to se godinu dana tvrdi i spinuje, i spinuje i vrti da bi se tim ljudima namestio zatvor da kažem robija i sve, da i oni preduzmu odgovornost zbog nečije pohote, ali ići ću redom nebi da preskačem. Ne bih da preskačem ono kako ide hronološki. Stali smo kod Velimirović Paja, ja pozivam tog čoveka to je bio neki 064, kako se ja sada sećam, ne znam nemam pristup da kažem sada sva tehnika sve što sam imao ja sam to predao kada sam se predao, da kažem u oktobru, ali to možete vi tehnički da utvrdite koji je broj taj njegov. Zvao sam ga normalno sa mog broja, nikakvi specijalni telefoni, kažem Velimiroviću, podsetim ga ko sam, on se čovek oduševio da sam se ja javio, odmah me zove da ja dodjem tamo, u taj Zubin potok, ja kažem ne mogu zaista, jer vozilo koje teram, vodi se na drugog čoveka, nemam nikakvo ovlašćenje, da bi ja mogao preterati vozilo preko granice, ajde vidi bilo gde ako možeš predji ovamo, da kažemo preko punkta, pa ću ja da dodjem, ja ću ti nadoknaditi troškove, nije problem, imamo nešto zaista ozbiljno da porazgovaramo i hitno je. Pa kaže on i ja sam u nekom poslu, pa rekoh kreni znači kad te molim, baš je bitna stvar, i kaže on krenuću. Ja sam njega čak zvao eventualno i do Beograda, ali je on čovek tako meni nešto obrazložio da ne može. I onda sam ja potegnuo taj put prema Kosovu i Metohiji odnosno prema tom Brnjaku, on je rekao da dodjem na tom mjestu, kod nekog mostića tamo objasnio mi je šta kako kada se prodju Ribarići ineki i sada da bi

orientaciono znali koji je to datum, ja ne mogu da se izjasnim toje tog i tog dana u toliko sati, ali opet po telefonskim razgovorima to ostavljam onome ko je nadležan da utvrdi kada sam zvao, znači tad kada sam zvao i dogovorio ja sam odmah krenuo u popodnevnim satima i već je veče padalo, neka kiša, tako nešto sećam se kroz Novi Pazar sam išao neki čovek stopirao u centru Novog Pazara, ja sam ga povezao, išao čovek do Ribarića, musliman neki tu, kaže tu radio na asfaltiranju nekom nešto u nekoj firmi, pa pošto kiša neka da ne čeka autobus, ništa sasvim normalno ćaskao sa tim čovekom neki sudar bio usput tu malo se zadržali Paja zvao, sve kažem sve je u redu idem, on je već stigao. Čeka. Tog čoveka sam ostavio kad se spusti u Ribariće, kako se skrene levo prema putu za Kosovsku Mitrovicu, odnosno prema tom Brnjaku njemu je kuća odmah prva sa desne strane, čovek rekao svako dobro sam došao, a mislim se da znaš da te je vozio četnik, verovatno me ne bi zvao, ali šalu na stranu, nastavim ja dalje, stvarno čeka mene Velimirović, kod tog mosta. Medjutim, sa njim je još neko, neki mlađji momak, a to je sasvim uobičajeno, da te kao neke vojvode, komandanti četnički vode nekog svog eto kao služi njima. I sad ja ne bih da pričam da čuje taj, ja kažem evo možemo da porazgovaramo nasamo i on mahne rukom da se taj momak skloni, kaže on šta je, to šta je, i pita šta kako, čovek tera šalu, drago mu da smo se sreli, ja kažem daj da ne razgovaramo ovde, daj da odemo negde gde može da se sedne, gde nema mnogo ljudi i to, da li ima neki lokal bilo gdje, on kaže da odemo gore u Brnjak ima tamo neka prodavnica, ali ima unutra kao neki stolovi, kao lokal gde može da se sedne, pa ćemo malo sestiti unutra da tu nešto popijemo, pa ovaj neka ostane unutra mi ćemo izaći napolje pa ćemo pričati. Kažem, dobro ali sedi ti odmah sada samnom u vozilo da idemo ja i ti i da ti ja usput nešto objasnim, a on neka ide za nama ili ispred. I tako Paja je rekao tom momku krenemo zaista tamo i ima tu da se stigne do tog Brnjaka zato što je to loš put, zato sam ja imao vremena da iznesem u tom vozilu Paji neku osnovu te priče. E sad ja naravno držao sam se instrukcija i naredjenja koji su dati od Edija, nisam hteo Paji da govorim to i tako do kraja, šta baš treba da se desi, ali sam mu dao do znanja da vlast mora da se smeni i da kažemo da imam podršku i naše ruske braće da će to da bude pogurano, da mi treba da kažem i ta neka pomoć od njega bilo bi dobro kad bi ljudi iz tog dela Ravnogorskog pokreta, koji pripada njemu Kosovu i Metohiji, isto krenuli da podrže našu braću u Crnoj Gori, jer ja sam rekao ako propustimo i ne pomognemo ovim ljudima iz Demokratskog fronta, da to smene oni toga više neće moći se oslobode ko zna kad, jer oni kada udju jednom u zemlju oni više neće da odu, odavde tu mislim na NATO. Nisam baš stigao sve do kraja objasniti Velimiroviću, u vozilu, a nisam baš odmah hteo da mu odmah kažem o oružju, nego sam to rekao kasnije. Izadjemo iz vozila i udjemo tamo u taj lokal, malo smo tu kažem tamo posedeli, ćaskali, tu lokalni neki stanovnici maltene neki ljudi koji tu rade sa tim drvima, kažem ja Paji daj da izadjemo da popričamo i izadjemo tamo baš nema nikog napolje, noć, kažem ja ajmo bliže tamo kod mog vozila i tamo kod tog vozila ja objasnim Velimiroviću malo detaljnije, kako da uvede ljude, da treba da krenu ranije za Podgoricu, sve ono kako je Edi meni objašnjavao u tom nekom filtriranju ljudi, da se to ne primeti na graničnim prelazima, da ih ne legitimišu da se izbegava legitimisanje policije, vodjenje bilo kakvih evidencija, i objasnim mu da ti ljudi ne treba da budu neki kriminalci, ne znam tamo neki koji bi privukli pažnju policije, nego treba da budu obični ljudi, jer ti ljudi zapravo samo treba da budu eto sa ovim demonstrantima, više maltene propagandno i eto to što će da se poguraju, tu da se pobiju sa tom policijom, to malo sa njima da se potuku, to će da prodje, jer kad prodje, revolucija, to je bilo i po Beogradu, niko nije odgovarao za to, i tamo su ulazili u policijske stanice, uzimali oružje, prevrtali vozila i ne znam ni evo i danas dan niko

nije odgovarao i Velimirović tu se zaplašio, on meni kaže pa znaš nemoj maltene sada da se ne izražavam kako je rekao ali je rekao u suštini da nastrada on, nemoj da nastradam, da se tu nešto desi, pa kažem čoveče vidi, ništa nećeš ti da odgovaraš niti ovi ljudi, ako neko te ljude vodi, zna se ko odgovara, niti bi ja dozvolio da vi stradate, znači to što treba da se desi, desi da nekog uhvate, ne znam odgovarat će prekršajno ili nešto, ja sam njega tu ubedjivao i on popusti, I kad je već popustio malo ja kažem njemu vidi situacija je takva da treba i oružje i on se tu malo uznemiri, ja kažem, ne ne za tebe ne za tvoje ljude, ne za bilo koga od ovih, ovo je tamo za neki specijalni tim koji nikakve veze s vama nema to je za ove ljude iz Crne Gore, znači ništa nemoj da se plašiš. Znači ako možeš da kupiš to da pomogneš to je veoma bitna stvar, to znaš ti, znam ja, znači neće priča nigde da se širi, gledaj da što manje ljudi za to zna da se to prebaci za Crnu Goru. O svemu one detalje kako je Edi meni govorio oko tih nekih zaštita, da ne bi mogla policija, služba ili neko sad sazna o tome, ja sam na takav način radio prema ljudima sa kojima sam kontaktirao pa i prema samom tom Paji. I kaže Paja dobro ajde kaži šta ti treba tačno. I ja kažem 50 kalašnjikova, 50 pištolja i što više municije. I on tu kaže gde toliko da, rekoh traži. Pa kaže on znaš kao ono i pare trebaju za to, ne može tek tako. Ja kažem za pare nije problem odmah ćeš da dobiješ. I ja tu otvorim to vozilo izvučem tamo gde sam krio novac, izvučem 15.000 eura, u apoenima po 500, u suštini skoro sav novac koji sam ja davao njima u većini slučajeva je bio u apoenima po 500 dolara, bilo je nešto malo da kažemo po 100, ali sam ja davao i moj novac jer su sve novčanice bile nove i onda je, to su bukvalno bili ti snopovi koji su slepljeni, svaka novčanica ja sam prvi čovek koji je te novčanice odvojio, bukvalno da se razlepe bilo je slučajeva uzmeš novčanicu ona slepljena dve tri ne možeš da odvojiš. Znači novčanice bukvalno kao da su direktno iz štamparije date meni, nikakvih oznaka banke nema na onom omotu oko njih da je neka specifična banka dala i tako dalje, ja sam shvatio da je to neki novac koji je verovatno negde zaštićen, proveden negde da ne može da mu se udje u trag ili nešto, nisam hteo mnogo da mozgam oko toga nije to moj posao. Ali je to izazivalo sumnju kod onoga kome bi ja to dao. Recimo ja sam krenuo da kupujem opremu ne mogu ja tamo plaćam opremu i vadim mu takve novčanice, sve nove, mirišu, izaziva sumnju ljudi, mogu da pomisle da su falsifikati, i zato sam gurao medju njima ove novčanice koje sam ja da kažem posedovao, ili sam čak išao da menjam ponegde te njegove nove u sitnije apoene da bih dobio zapravo stare,ali opet nisam smeo da menjam mnogo jer bi to neko primetio. I tako kažem ja tom Velimiroviću 15.000 dam i ja ništa nisam tražio od Velimirovića da potpiše onako kako je Edi tražio od mene, jer recimo Edi na tom prvom sastanku samnom u Beogradu na Kalamegdanu on je isto tražio da mu ja ponovo dam potpis, on je u prvoj turi dao 25.000 eura, da kažem ono kada mi je rekao da idem kod Paje, ali tražio je isto da

na taj beli papir da napišem, ja Saša Sindjelić dana tog i tog preuzeo sam toliko i toliko i to će se dešavati svaki put kada ja budem preuzimao novac. On je svaki put sam i lokaciju gde ćemo se naći sledeći put, ja nikako na to nisam mogao da utičem i on je recimo u svim narednim susretima koji će se desiti do kraja ukupno dao meni 4 puta po 25.000 eura i dva puta po 50.000 eura. Što ću ja kasnije sve kroz izjavu obrazložiti kako. I sve što je to dao sve je bilo novo i sve sam potpisao i sve sam pravdao njemu kako trošim. Sav višak od toga, koji je ostao posle ove propasti i izdaje, ja sam sav taj višak predao, to ću kasnije kada dodje na red da obrazložim šta i kako. I zaputim se ja od Paje nazad za Beograd, sa svojim poslom, Paji sam rekao da krene polako, već da te ljude šalje ovamo za Podgoricu da već gledaju oko iznajmljivanja stanova da kako šta sve, ali nevezano za to da rade na tom oružju a

isto sam mu napomenuo, pošto je on dobar sa ovim Predragom Bogičevićem šta ja znam od ranije vidjao sam da su zajedno, a ja nešto posebno pričao sa tim Predragom, da on već njega obavesti da ću ja sa njim obaviti neki razgovor da mu nabaci tematiku, ali nikako da mu ne pominje oružje, ali da vidi sa njim ako može da ugovori neki sastanak, da se nadjemo i tako, što je on obećao da će naravno da uradi, i sve je to je rekao javit će telefonom. Ništa ja sam dalje otišao nazad, standardno se odmarao, bavio sam se sa svojim poslovima, Edi kad bi javio da se vidimo, još nismo imali da kažem te komunikacije specijalnim telefonima, kad bi javio da se vidimo ja bih otišao, ako je ugovorio unapred koji dan da se vidimo, u koliko sati, što je većinom isto radio, ja bih odlazio na to mesto bez ikakvog pogovora. Ja sam se video sa Edijem, drugi susret isto Kalemegdan, ali donji deo Kalemegdana, gdje je samo ušće Save u Dunav, ima neki parking je kao je tu veliki parking i plaćaju se tu za parking mjesta. Ja sam ušao tu ušao vozilom tu sasvim normalno platio ostavio vozilo, otišao tamo gde je on meni rekao prošli put kad smo bili. Jer mi kada smo stajali na tom Kalemegdanu on je pokazao meni sledeće susret je tamo dole bukvalno mi je pokazao gde prstom, maltene to se vidi do tih zidina dole i ja tu šetam da kažemo pored te obale, bio je neki kao restorančić tu izdvojen u lijevoj strani, ne znam zaista kako se zove, ali se vidi da je kod samog ušća pogledaš u desnom delu se vidi to ušće, i ono to ostrvo ne znam ja. Vidim da on ide iz tog drugog pravca, da kažem odmah pred, to su neke kao trim staze, za trčanje. Sasvim normalno susrećemo se pozdravljamo nikakve izmene ja ne vidim kod Edija, ništa ništa čudno da se on loše ponaša, pita on kako je to bilo, šta se dešava i to. Ja kažem da je taj susret sa Pajom prošao dobro, da se Paja svega toga prihvatio, da će sve da obavi, da će sledeće susrete da ću da obavljam najverovatnije sa tim Predragom Bogičevićem, ali napomenem i ja njemu i za ovog da mi je palo na pamet ,za Dikića generala, ali ja nisam rekao njemu na takav način general Dikić i to, nego sam mu rekao sa jednim Dikićem tamo predsednik nekog udruženja tih ljudi, koji su ratovali ne znam ni ja, jednostavno to Edija nije puno zanimalo, nikakav značaj on nije pridao tome što sam ja pomenuo ime Bratislava Dikića. To je sasvim obično bilo njega je više interesovao Paja u tom trenutku i Edi je opet stalno mene pitao koliko može da se veruje tom Paji. Ja sam rekao posle ovoga sada, ja mislim da može da se veruje. Ne vidim nikakav problem, čim se on prihvatio toga, ne sme da prevari nije valjda poludeo čovek i kaže Edi meni je li treba nešto tamo ovamo, mislim da mi je isto i na tom susretu dao 25.000 eura, ali nevezano za to tad prvi put sam primetio nešto da nije baš kako treba, odnosno čini mi se da se neka tri čoveka tu pojavila malo dalje, kao nešto da fotografišu oni telefonima, kao nešto ovo ono i Edi je to primetio, počeo čudno da se ponaša i on i kaže on meni idemo odavde pomeri se malo, ne znam ni ja nešto. Ja sam okrenuo ledja da ne bi mogli slučajno mene da fotografišu medjutim, pojavio se još jedan čovek. Taj čovek je bukvalno nosio ovakav fotoaparat onaj profesionalni, kao neki turista, izgleda sada da ga vidim izgleda kao neki engleski turista, tkao je nekako obučen i više zapadno nego ovako kako izgleda kako izgleda normalno za neke naše uslove po Beogradu, neki ranac je imao nešto . I kako je on prišao sa tim i on fotografisao on tu trojicu, ta trojica su se odmah sklonila a prišao je meni i Ediju, a ja nisam uopšte imao pojma da taj čovek ima išta sa Edijem, ja sam bukvalno bio iznenadjen načinom na koji se približava, maltene je izgledalo kao da će da me napadne, medjutim, on je pružio ruku rekao Privijek bratu, ja isto njemu, to je maltene bilo sve što je taj čovek izgovorio, ispostavilo se da je ta čovek bila neka vrsta pratnje Ediju tu, da li je radio on ozbezbedjenje ili je fotografisao nešto ako se dešava čudno, šta je radio, ja o tome ne mogu da cenim, lično smatram pre bi moglo izgledati da je neko obezbedjenje, jer delovao je čovek više onako profesionalno kad

ga pogledaš nije baš neki šalabajzer. Odmah se on sklonio u stranu taj čovek a Edi nastavio priču i Edi kaže meni ništa radi sve kako radiš, naknadno šta bude, da ga izveštavam. Ugovara sledeći sastanak. E sad ja krećem po toj ideji, pošto mi Paja ništa javio, krećem čini mi se put Dikića. Usput imao sam nešto da, jer ja sam ove majice koje sam kupovao u većini slučajeva kupovao u Zaječaru, te dukserice, tamo su neke firme šile i one su radile jeftinije, ja taman odlučim ajde idem da kažemo preko Bora Zaječara, pa ću odatle da idem do Dikića. Dikića nisam poznavao lično nikada u životu da smo mi neki prijatelji kako se manipulisalo nešto u javnosti oko svih ovih događaja, ali sam bio prijatelj na fejsbuku sa gospodinom Dikićem, i ništa osim nekih komentara po fejsbuku, čestitanja nekih praznika ili nečega ili nešto on objavio, pa ja tamo prokomentarišem, nikakvih kontakata direktnih nije bilo da imamo razlog da kažem. Tada ja zatražim od gospodina Dikića, čini mi se da sam fejsbukom tražio broj, a sada znao sam da je to čovjek sigurno pod pratnjom, pod prismotrom policije ili službe jer je to bivši general komandant žandarmerije, ne možeš ti nešto da se obraćaš njemu da pišeš da neko to ne prati. I ja mislim da sam udario neku priču o tome generale treba da se vidimo ima neke gusle treba da vam dam to za poklon, za ovo ono, poenta te priče je bila da ja izvučem broj telefona, da bi mogao uopšte da se javim telefonom njemu i da ugovorim sastanak sa njim. On je to tada mislim dao fejsbukom i ja sam usputno se obratio telefonom gospodinu Dikiću, trebalo bi da sam poslao poruku o tom sastanku već kada sam bio u Zaječaru kada sam to odigao šta je trebalo oko tih majica naručenih i svega, međjutim, gospodin Dikić je rekao da ne može odmah da se vidi da ima neke goste valjda i da to tek kasnije kada odu uveče možemo se sresti, i meni je to odgovaralo zbog puta. Krenem dalje prema Nišu večernji sati tamo sam ušao parkirao u centar, to je mislim da sam parkirao u ulicu iza Bela Mija, negde tamo gde može da se parkira neka jednosmerna sastanak smo dogovorili tu gde je taj glavni trg šetaliste to, gde je ta zgrada Bela Mi centarbukvalno put vodi put prema tvrdjavi, i ja sam tu čekao isto ovako odeven kao i sada, gospodin Dikić je stigao mislim posle 8 ajde može da bude posle 8, kasniji su sati od 8 uveče, ali opet ne igra nikakvu ulogu u svemu. Kenuli smo tu da šetamo, ja sam se tu predstavio isto Aleksandar Sindjelić kaže on znam, znam prijatelji na fejsbuku i to, i kažem ja njemu odmah da tu ne radi se o guslama, da je to samo bio samo povod da se mi sastanemo, da porazgovaramo tako da eto pošto i on to vodi neko udruženje trebalo bi malo više da saradjujemo oko toga, sve nekom običnom pričom smo krenuli, ja nisam hteo odmah da Dikiću iznosim bilo kakve predloge, koji bi bili opasni da Dikić može mene da prijavi policiji ili da neko ko bi pratio ili nešto da može da provali šta se radi, pa sam obraćao pažnju da vidim okol, o da li ima nekog u pratnji ili sve i kroz tu neku normalnu priču gde smo razgovarali o Dikićevom stanju, životu, zdravlju, i to čovek kaži u penziji, muči se i on ne znam ni ja, to udruženje ne može da gura kako treba, da radi sa njim nešto, probao da ne ide i tako, sve neki obični razgovori, i ja polako u priču ubacujem, da li vidi šta se dešava po Crnoj Gori, da je situacija maltene hoće da udje u NATO, evo sad će izbori, trebalo bi našoj braći, da se pomogne i to, ne bi bilo loše da se ode tamo, ja možda budem mogao da pošaljem nešto svojih ljude i to. Nije on nešto bio posebno zainteresovan oko toga, ali je on napomenuo da je i on hteo da ide, za Crnu Goru, ali po nekim drugim pitanjima, nešto da se leči, imao je nekih problema, da li sa kancerom ili sa nečim i za te neke da kažemo vanredne načine lečenja, kupovinom tih nekih melema kupovinom nekih biljki šta već, ne zalazim u to i hteo je da ode do manastira u Crnoj Gori. Tako je on meni rekao. Ali eto nije ni on siguran baš da li će da ide jer loše čovjek stoji sa sredstvima i sa zdravljem i u celoj toj priči to nešto malo što smo mi pričali, ja njemu napomenem izmedju ostalog, da sam ja taj momak jedan kojeg je on

sreo jednom u životu u zatvoru u Nišu, prilikom neke pobune i ja sam mu rekao da ako se sećaš onaj momak što je ono bilo, on kaže jao nisi ti valjda taj, ja kažem ja sam rekao taj, ali sam nešto nepravedno osuđen tu, zatvoren, kasnije sam izašao nemam više nikakvih problema, bilo je čega i to, pa kaže on ništa ono sve je u redu, i kada smo se rastajali, ja sam mu rekao, ne znam da li sam mu odmah dao majice neke ili ću mu kasnije dati tu kao poklon, dam ja broj telefona gospodinu Dikiću i kažem da ja da mi treba da se čujemo još i da se vidimo i ja nešto žurim, poenta priče je bila da odmah nisam verovao do kraja da mu kažem, jer ipak je to bivši policajac, mogao bi da me prijavi, ne znam da li da mu predočim sve odmah ili ne, a hteo sam da se konsultujem još sa Edijem oko svega. Prilikom odlaska, ja sam pitao da li može da me otprati tu do vozila, gde sam ostavio tu u ulicu, i kada je već trebalo da udjem u vozilo, pošto se on žalio oko tih sredstava da nema, mala penzija da ono vo, ja se setim da sam u džepu imao nešto nekih 500 dolara da mi je ostalo. Ja uzmem tih 500 dolara, u džepu zgužvam, opet kažem sumnjao sam može neko da prati čoveka, zato što je bio ipak visoko rangirano lice, MUP-a Srbije, ja to zgužvam da se ne bi videlo i kad je trebalo da se pozdravimo, ja ovako uhvatim ruku i bukvalno mu uguram tih 500 dolara, u šaku i kažem mu onako tiho skloni to u stranu. On je, ja smatram pomislio da sam ja njemu mu dao ko zna kakav papir na kojem nešto piše o nečemu, ne vjerujem da je čovjek pomislio da sam mu dao novac. I odem ja, nikakvu poruku u narednom poruku ja od gospodina Dikića nisam dobio, da je on mene pitao zašto sam ja njemu dao tih 500 dolara, ali sam ja u daljoj priči nastavio sa realizacijom svega ovoga, sve je išlo uhodanim tempom, nisam hteo odjednom ja da kupujem mnogo, jer ja sam sa tom opremom radio i bilo je sasvim normalno da ja odlazim u te armi šopove vojne otpade i to, i da kupujem određene količine opreme, koje nisu prevelike. E sada kada bih jednom ušao i kupio ko zna koliko opreme, neko bi to primetio, zapitao bi se šta će baš toliko opreme. E zato sam ja sve radio onako da to bude što manje uočljivo. Izbegavao sam puno telefoniranje, jer po savetima Edijevim, jer bi neko mogao da me prisluškuje, da prati kretanje, da kažem da provali akciju koja se sprovodi i poziva mene Paja i kaže on kratko onako kako sam ga ja posavetovao da ako pozove da ne priča nešto preko telefona, kaže brate rešeno je ono treba da se vidimo hitno, je li možeš da dodješ. Ja sada sam mislio da se tu radi baš oko tog oružja i to, ja kažem šta kako, on kaže pa treba da se vidimo sa ovim čovekom. Onda sam povezo da se tu zapravo radi o ovom Predragu Bogičeviću. Kažem ja nemoj ponovo ja da krećem dole, umoran sam svašta sam radio i tako dalje i vidi ako može da kreneš ovamo. On tad kad je zvao to, to je bio dan nije možda ni bilo podne ne znam, znam da je on stigao popodne tako po tom dogovoru ja sam ga pitao ako može koliko može da bar prema Beogradu da se prebaci da plati nekog a ja ću krenuti prema njemu. Našli smo se kod rampe naplatne Požarevačke, tu je njega neko dovezao, dotle a ja sam ga preuzeo, on je prošao rampu, na ovu stranu sačekao, čuli se telefonom naravno, da mu objasnim gde, e sad on odmah meni odmah kaže da po tom dogovoru sa gospodinom Bogičevićem, Bogičević neće moći da se vidi samnom do kasnih sati uveče, zato što i on ima čovek neke obaveze posla, ali će ipak ispoštovati i javiti Paji, kada da se vidimo. Sada ja nešto razmislim se, ima dosta vremena između toga, a imao sam isto naručeno nešto opreme, opet u onome Armi Šopu, kažem ja Paji rekao idemo mi na jedno mesto da ja nešto uzmem da ubijemo malo to vreme da prodje, skrenućemo do mene, skrenemo tamo do supruge gde je bila njoj kuća u okolini Smedereva, jedno selo iz bezbedonosnih razloga da ne govorim, koje jer je prećeno njenoj porodici i svašta je bilo, skrenuo je i Paja samnom tu, ja samo kažem gospodji imam neka posla nisam predstavio ko je Paja, idem do Beograda ide ovaj čovek

samnom poslom, zadržat ću se duže, da zna da ne brine, Paja tamo darivao to dete, bebu, krenuli sve, sasvim normalno ponašanje, ja nisam primetio da je Paja u tom trenutku išta promenio ponašanje, niti da me je izdao na neki način ništa, sve je teklo svojim uhodanim tempom i tokom. Odemo mi za Beograd, a mislim preko Pančeva da smo išli, i stižemo u taj Armi Šop. To je već da kažemo predveče. Kako smo ušli unutra, ja odmah krećem tamo da vidim sa tim radnicima za to što sam ja naručio, ali Paja se začudio, au brate šta je gle šta ima, sada da ne bi išao Paja zamnom da sluša šta ću ja da naručujem dalje i to, bez obzira što ja njemu verujem, ja kažem Paji, Vojvodo za tebe je odaberi što god hoćeš od opreme, da budeš pravi vojvoda tamo da blistaš, nebitno koliko košta platit ću ja to, avideću ja kasnije da se pomogne i ovim tvojim ljudima, iz odobra tamo Ravnogorskog Kosova i Metohije, kada se sve ovo završi, idi tamo vidi nešto, probaj, i on čovek zaista ode to da odabere. Za to vreme ja ovamo sa ovim radnicima da on ne vidi proberem šta je trebalo, ono što sam naručio da kažem da utovare da pozatvaraju. Paja je odabrao tamo neke dve velike kese pune te robe, ne znam zaista šta je

Predsjednik vijeća: Koliko treba.

Predsjednik vijeća prekida saslušanje do 11,10 minuta.

Nastavak u 11,47 h, možete da nastavite.

Svjedok nastavlja:

Gospodo sudije stao sam kod Armo šopa kod Velimirovića, dakle Velimirović je uzeo šta je uzeo u tom armo šopu, ja sam to platio njegovo u tim velikim vrećama, ja zaista koliko sam ja plaćao i ovo što sam ja naručio ovo je bilo da kažem utovareno već utovareno, to njegovo sam ubacio da on ne vidi maltene, što ja imam u tom svom kombiju, i krenuli smo usputno u razgovoru sa Pajom, Paja je bio zaista voljan da izgura ovo do kraja. To se videlo da čovek preduzima da kažemo sve te mere, on je meni rekao da već obavestio je tamo neke odbore ljude oko toga da je pričao sa Bogičevićem, onako kako sam ja njemu rekao. Jer sam rekao da izbegne priču oko oružja, jer će Bogičević da se uplaši momentalno nema šanse da će pristati na to, ali ga je uveo u priču da treba da se pomogne. Čuli su se nekoliko puta usputno u vozilu, to je dalek put recimo preko Pančeva, treba da se ode za Smederevo, ja sam skrenuo tamo do mene, jer je Bogičević je rekao da još neće jer će tek kasnije. Usput smo stali, raučali, popili smo nešto i konačno kasnije javio je Bogičević da može negde oko 11 sati, i da će on da krene eto da izadje u susret da krene prema auto putu prema naplatnoj rampi nekoj izlazak prema Kragujevcu. E sad pošto tu isto ima dalji je put, ja sam izbegavao da idem mnogo auto putevima, zbog tih naplatnih rampi, čekiranja, kamera, to sve ostaje, da kažemo po serverima, mogao bi neko da prati kretanje, ali zbog same eto situacije, da se to dešava kasno i da bi meni trebalo mnogo vremena okolnim putevima, ja se ipak odlučim za auto put i stigli smo malo pre Bogičevića. Isključili smo se tu sa auto puta, odmah je taj restoran sa desne strane, gde je ta naplatna rampa izlaska prema Kragujevcu. Ne znam ime restorana, sada kako se zove, radi se o tome kako izadješ iz naplatne rampe, desno je parking restoran je malo uvučen, kažem iza tog parkinga, tu smo ušli ja i Paja, Bogičević je malko kasnije stigao. Eto dok smo mi seli raspakovali se nešto naručili, Bogičević je bio već upućen od Velimirovića i ja tu krenem sa pričom izložim mu isto, ono osnovno što je Edi rekao da je dozvoljeno da se iznosi takvim licima, koja će da budu vodje d

akažemo tih nekih grupa koja organizuju te druge ljude da krenu za Crnu Goru. Sada i Bogićević je tu naravno ispitivao mnogo, ja naravno nisam hteo da mu kažem jer je čovek ne bi pristao na sve ovo da mu kažem šta ovi planiraju da urade nakon ulaska u Skupštinu, ali mu kažem da do toga mora da će da dodje, da će ti demonstranti ući unutra da dodje do toga da se pobiju sa policijom, da pohvataju i da pohapse te ljude. Ja kažem ovi imaju ljude iz unutra, sve mu ja objasnim, o policiji tu će da dodje do smjene vlasti i da nahvataju te ljude popuštaće. Kažem ja njemu da li bi on mogao to da vidi da organizuje te odbore po Srbiji, po republici Srpskoj, Crnoj Gori, ali on zaista drži veoma dobro organizovan pokret, to su ljudi disciplinovani, nikakve probleme ne prave, ja sam znao ako budem angažovao Bogićevića i ako on angažuje ove te ljude, da će to sve biti kako treba. Bogićević se isto žalio na finansijske probleme, da oni dugo nisu išli po tim drugim skupovima da pomažu drugim ljudima, da nema sredstava, da niko ne pomaže, tako kaže tako je loša sveopšta ta situacija u pokretu, da eto jedva se organizuju maltene za Ravnu goru, ili za tako neke druge stvari. Ja kažem Bogićeviću, ja ću da ti pomognem oko svega toga, evo odmah za te razgovore sa tim vodjama odbora, za putovanja za sve dajem ti 2.500 eura, a posle kada budeš obavio razgovore, sve na način na koji sam ja njemu obrazložio isto ono sve oko načina putovanja, iznajmljivanja stanova po Podgorici, Crnoj Gori, da budu neopaženi, da to budu obični ljudi, sve je on to shvatio da sada na ponavljam svaki put istu priču. Priča je ista za sve njih. I kažem pozovi me nemoj da pričaš svašta telefonom, dao sam mu tamo neke od tih brojeve koje sam imao, kaži tamo treba da se vidimo za majice, za bilo šta, jer je to uobičajeno, ljudi stalno ja trgujem sa tim ljudi stalno zovu, zaista preprodaju to kupuju, to je sasvim normalna komunikacija, niko neće primetiti ništa čudno i samo mi kaži gde da se vidimo i ja ću doći. Razišli smo se tu Bogićević i ja, ja sam krenuo da odbacim Paja zato što taj koji je dovezao Paju je isto sa Kosova kao i Paja. E sad Paja je u medjuvremenu javio njemu da on krene ovamo po njega, on je bio negde usput valjda na auto put izašao, kažem ja da ne bi toliko otezali, pošto ja imam opet da dižem te robe neke u Zaječaru, pa ću da povezem Paju do Paraćina, prebacit ću ga tom čoveku da ga preuzme, a ja ću krenuti prema Zaječaru, pa ću negde da noćim usput, dok svane pa ću to da pokupim šta je. Tako je i bilo. Na isključenju od Paraćinske rampe, ima neka benzinska pumpa sa desne strane, zelene boje, tu na parking, ne mogu da znam, ko je to lice koje je došlo po Paju, a ja sam samo izneo ono što sam kupio Pajine vreće, dodao mu tamo dobacio u vozilo, rekao mu usput jer smo mi razgovarali da vidi to oko tog oružja da se to ipak završi da tera sve ovo, svakoga koga može da angažuje neka ga angažuje, koliko mu treba para, neka traži, sve je isto kako smo se i dogovorili, rastali smo se da kažem u najboljem redu i dogovoru, ja po planu sam produžio dalje, za Zaječar, iz Zaječara kasnije prema Beogradu. Sledeći susret, ja sam u medjuvremenu te moje poslove radio koje sam imao, sledeći susret sam imao isto sa Edijem i prenio situaciju kakva je, kako se šta razvija, svaki taj susret koji je Edi odredio. Samo ovo da napomenem, sad naredni susreti osim ona dva u Beogradu, nisu u Beogradu, on je tražio da se susretnemo na nekim pustim parkinzima blizu Smederevske železare i pored auto puta, tamo izmedju Smedereva i Beograda, neki kao napušteni objekti, parkingi neki, ali je on to sve pokazao u telefonu onako kao satelitski onaj na google mapi, ali ja znam da mi pokaže, znam gde i šta, problem oko toga nije bio, i ja sam sve obrazložio ovo šta se dešava, šta sam kupovao, ja bih svaki put iznio tačno Ediju, on je čovek govorio da ja ne verujem tebi ne bih ti davao novac i ne bi sve ovo radio, i nemoj da mi pokazujes te račune. Ja i ono što sam mu davao nešto računa, ja što god bukvalno sipam gorivo ja uvatim da mu dam račun putujem negdje ili nekom nešto sam dao, to što ti

Ljudi nisu potpisivali preuzimanje novca, zato što je Edi govorio da to ne potpisuju, da se ne bi desilo da bi usput neko nahvala sa novcem neki pretres i nešto da ispadne da se nadju takvi papiri kome je dao novac, jer su to tragovi i sav taj kaos da se pronadji i samo zbog toga nisam radio. Tu sledeću priču pošto sam ja imao plan da kontaktiram savetnike. E sada mislim da bi se kontaktirali direktno zato što sam ja nešto pamalo bio malo sumnjičav prema njima, neke stvari priče su se čuli. Ali vidjao sam tamo po internetu da ti ljudi imaju dosta kontakata i sa ovim drugim srpskim pokretima, tim nazovimo desničarskim širom Srbije i da oni se dosta zalažu protiv NATO-a, tu sam vidjao da je dosta aktivan taj Nemanja Ristić. On mi je bio prijatelj na fejsbuku i ranije je on hteo da se vidimo i imao sam ja taj broj telefona, na fejsbuku smo razmenili te brojeve da kažemo ranije. Kontaktiram ja Ristića naravno i obavestim Edija naravno o svemu. Ja nikoga od tih ljudi nisam kontaktirao, da pri tom nije bio obavešten Edi, i da on nije dao neku vrstu odobrenja, da ja to uradim. Ništa ja nisam u celoj priči radio na svoju volju, sve što mi se kaže, što mi se kaže i na takav način sam to sprovodio i zato je to bilo delimično sigurno, u toku cele operacije do samog kraja. Sa Ristićem prvi put sam se sreo to je kod Ade ciganlije isto neka benzinska pumpa on je tražio da dodjem tu u kasne sate, isto će biti negde 11 možda sati uveče. On je došao tu nekim terencom, parkirao i rekao da idemo na tu pumpu ima tu da se sjedne u neke prostorije i da se nešto popije i ja polako krenem, tek da bih uveo Ristića u priču, jer ja ne mogu isto njemu ne mogu odmah da kažem. Ja kako sam krenuo maltene ne stižem do toga da mu kažem da će da se desi sve ovo što će da se desi u Crnoj Gori, odnosno da mu kažem onoliko koliko mogu, Ristić kreće da on meni priča tu priču, kao on bukvalno zna što će da bude i kaže meni Ristić, zašto uopšte, pošto sam ja rekao da treba nešto da ljudi da se pošalje tamo, kaže zašto da šalješ ljude, kakve ljude to sve je završeno tamo, to kaže, tamo neki specijalni timovi, on je počeo da priča neke stvarima, o kojima ja ne znam ništa. Šta je tu čudno u celoj priči. Ja kada sam razgovarao sa Edijem, Edi ne poznaje Ristića uopšte i posle toga on ga ne poznaje. Recimo ja posle kada sam rekao za saradnike Edi je znao za savetnike ko su i rekao da su dobri, ali recimo Ristić on priča o službama, on priča o federalnoj službi bezbednosti, o nekim specijalcima, agentima i nečemu tamo, što nikakve veze nije imalo sa Edijem. Edi je čovek nacionalista, što ja znam i nikakve veze sa bilo kakvim službama nije imao. Ja ranije kada sam se sa Edijem vozio po Moskvi ja iz šale bukvalno ono nekako kažem njemu u jednom trenutku je li da li si ti nečiji od ovih komunističkih agenata i ne znam ni ja i on čovek se nasmejao da kažemo na sve to. I onda imamo ovakvu situaciju gde mi ovaj bukvalno priča o tim nekim kao službama. I ja vidim da nema svrhe jednostavno pričati čoveku, jer je čovek na neki način upućen da će prevara da se desi. I on je tu svašta pričao. Čovek je pričao da će ovo može da se završi da ubiju Djukanovića, ovo ono, da ovo da ono, ko zna šta će tu da bude. Ja ne znam ljudi stvarno kakve je sve priče napričao, ali sve najgore, da kažem u tom nekom susretu. Ja kažem Ristiću, kaži ti meni ovo, mene zanima da li bi ti mogao da vidiš sa tim odborom savetnika, da nešto ljudi bude poslato tamo, dodatno kao pomoć da kažem u Crnu Goru. Koliko sam ja shvatio iz te neke njegove priče, ispada kao da su oni već angažovani oko toga nekom drugom linijom ne znam, ne znam kako da objasnim, ali ispada da je to voćstvo neko njihovo ili tu ili idu ili nešto, ali on meni nudi da on može još da pošalje i da će da razgovara sa tim odborom tu u Beograd, i ja zbog toga pošto mi je bio malo sumnjičav kao ličnost, svašta sam čuo isto za njega, nisam hteo da mu dam veliku količinu novca, a on se isto žalio da nema ta neka sredstva, kažem ja daću ti nešto novca odmah, pa kada budeš obavio razgovore sa njima izvesti me oko toga pozovi me, ja ću da tim dam još. Da kažemo prvi put mislim da sam mu dao

2.000 eura, isto ti apoeni kao po 500 i nešto dolara, tu količinu dolara ne znam tačno koliko je bilo, ali je bilo oko 500, može da bude između 500, 700,800 nebitno sada, ja sam to odvajao novac, da nosim u jednoj torbici samnom određenu količinu novca koja nije prevelika, a ostalo sam uvijek krio po vozilima koja sam terao i tad kako je bilo tih dolara ja sam samo zagrabilo i dao tom Ristiću. Ristić je gledao isto što pre da ode odatle, rekao brate javit ću se, u redu, otišao sam ja izvestio kasnije u sledećem susretu sa Edijem, da je Ristić pristao da će saradnici da urade šta sve treba, Edi je to sve to potvrdio. U ostalom delu sam opet obavljao ovo što sam obavljao. Mislim da sam sledeći susret opet imao sa gospodinom Dikićem. Kontaktirao sam ga videli smo se isto u Nišu, ali ne u samom centru, nego izdvojeno pre toga, na tom delu gde se ide od ovog dela Knjaževačkog prema centru. Sačekao sam ga tu, on je došao nekim vozilom, onda smo se odvojili u stranu i u toj nekoj priči sam ja gospodinu Dikiću sada malo opširnije objasnio o čemu se radi, odnosno pitao sam ga prvo što je odlučio oko toga da li će ići u Crnu Goru i to, on kaže pričao je nešto sa nekima prijateljima, drugarima, to je najverovatnije da će da ide, da treba da ode nešto pre toga u Beograd da ide da se vidi tamo sa nekim ali ići će, ne zna opet da li da ide na taj skup da li nešto ne ide. Ja kažem bilo bi dobro da ode tu, da ja ga polako uvodim, bilo bi dobro da on, ipak je on ličnost poznata, da se tu pojavi, kada dodje do tih nekih odlučnih situacija, ipak on može da utiče na te ljude, ja ga polako uvodim, u to da će ti demonstranti da udju zapravo u tu Skupštinu da će da Demokratski front da uradi to, što će da uradi, ali mu ne pominjem oružje, jer to nema šanse da mu pomenem. Policajac je policajac, nema veze što je on u penziji. E sada ovo što sam ja da kažem Dikiću pominjao, on je počeo da se zanima oko toga da ispituje.

Predsjednik vijeća:

Opominje se optuženi Mandić da se ne smije, znate da to nije dozvoljeno. Samo da vam kažem opominjem vas i nemojte to da radite.

Svjedok:

Dakle, gospodo sudije, Dikić je počeo da se raspituje oko svega, šta kako će da se desi ko bi tu bio i ja polako Dikiću pomenem da će tu da se pojave, i druge organizacije pokreti iz Srbije, drugi ljudi, kako će da udju tu, šta će se sve dešavati, kažem sve napominjem, osim oružja, ali sve postepeno tako da ne bi on, da kažemo znao previše i da vidim kako se ponaša u razgovoru, ali pošto se ponašao normalno ja nastavim priču. Kažem ja njemu ja ću da ti pomognem ako može da povedes na isti takav način nešto ljudi tamo da im se pomogne da se ne desi to da Crna Gora udje u NATO, sve je ista priča i on kaže može isto, nema sredstava, ja kažem daću mu 5.000 eura. Na kraju tog sastanka ja sam zaista dao tih 5.000 eura Dikiću, isto tako u novčanicama po 500 eura, dogovorili smo se da se opet vidimo i krenuo sam odatle nazad. Sledeće šta će da se dešava, zvat će me, to sve što se tiče datuma sastanka, kretanja i svega ostalog. Treba izvršit uvid u te, ja ne znam kako se to radi, kako se telefoni lociraju, šta , ali obzirom da sam ja to radio sa telefona koje sam ja koristio, regularnih i zbog vozila koje se kretalo, to isto moje koje sam ja vozio, može da se utvrdi da sam ja zaista gdje sam bio tog dana, u koliko sati, da je bilo komunikacije između mene i Dikića. Na tom drugom sastanku, on je vratio neke majice koje mu nisu odgovarale, koje sam dao. Dalje me je zvao Paja vojvoda, i on je isto rekao meni brate rešeno je ono, e tada sam znao da se radi o oružju, on je mene

rekao za rakiju, pošto je on meni rekao da napravimo neku šifru, da to bude rakija za to oružje, ja sam shvatio da je Velimirović našao oružje, ali da nema verovatno dovoljno novca, ili nešto hoće da razgovara sa mnom. Sada je on tražio opet da ja dodjem tamo. Ja opet kažem, istu priču da sam umoran da krene ovamo koliko može, a ja ću krenuti tamo. Taj dan je bio neki da li vašar pijaca, nešto u Raškoj, bilo je baš dosta ljudi koji su kao neku robu prodavali, u samom centru Raške, ja sam stigao u jutarnjim satima, možda da bude tako ko 9 sati orjentaciono. Paja je bio tu,neko je bio isto tu sa njim njegova pratnja četnika, šta reći on je rekao tom momku da se skloni, razgovarali smo ja i Paja, on je kaže da odemo tu negde blizu ima neki kao restoran,prema putu za Kraljevo, da li Breza ili tako nekako, da je tu pusto i da tu možemo da razgovaramo dalje, da ne bi pričali tu po ulici. Ja kažem da sačeka trenutak, nisam nešto imao dinara i odem u banku, tu neku koju sam tu ugledao blizu to je bio centar Raške i razmenim 500 eura valjda. I krenem sa Pajom, oni krenuli su oni sa svojim vozilom, a ja mojim. U tom restoranu Paja meni obrazloži da je našao puške, kalašnjikove, pištolje nije mogao da nadje, municije kaže ima oko 3.000 metaka i znači bukvalno ima 50 kalašnjikova. Ja mu kažem pa koliko bi to sve izašlo kako bi bilo, on kaže 450 eura po kalašnjikovu. Ja sam istog momenta znao da je on verovatno zavrnuo nešto u toj trgovini, jer nemoguće da bude toliko, trebalo bi da bude manje, ali opet računam nije ništa pomenuo za municiju, računam možda mu je uračunata municija u to. Nisam hteo da neka pitanja da pravim mnogo oko toga, jer sam sve gledao da se što manje priča, a plus ja sam primetio još do dolaska tih dana, da ja kada putujem, da se pojavljuju neka vozila,kojih naravno nikad nije bilo, odnosno u jednom mjestu se pojavi vozilo istog tipa, i onda posle 100-200 km u sasvim drugom gradu je vozilo istog tipa i ima iste beogradske registracije na primjer ili neke druge, ali vozilo se ne približava, niko nije pravio problem od tih vozila iz pratnje da nešto pokuša, da ja osetim kao neku opasnost, ili nešto ali sam shvatio da imam neku vrstu pratnje posmatranja i istog trenutka sam bio ubedjem da to sigurno radi Edi, da je poslao neke svoje ljude, koji su možda pozajmljivali vozila ima ono da se rentiraju vozila ko će ga znati. U jedno sam bio siguran nema šanse da je policija ili služba jer da znaju oni bi me već uhapsili. Tada tu isto je bilo neko sumnjivo vozilo i neka dva čoveka i tada sam baš pogledao napolje iz tog restorana iz kog su vozila izašli, trebalo bi da je bio neki Golf užičkih tablica Užice 052 GK. To sam dobro pogledao i upamtio zato što ta dva čoveka, kada su ušli odmah su pogledali u Paju i mene i seli odmah sto naspram nas, sa druge strane i odmah su nešto izvadili telefone i počeli kao da fotografišu okolo bukvalno tu po restoranu se fotografišu, ali tako se fotografišu, da fotografišu i mene i ja sam video tu da nešto nije u redu i kažem ja Paju, idemo odavde odmah. Izadjemo napolje, krenemo vozilom malo dalje, da mu ne bi davao pare tu, ja sam Paji dao još 15.000 eura, obzirom da mi je Edi rekao, recimo da je Edi tražio od mene da ja pogledam za fotografije tog Paja da mu pokažem ko je on i opet svo vreme pitao da li ima nekih problema, isto što nisam napomenuo još po dolasku je meni Edi dao meni onaj telefon kakav mi je davao u Moskvi taj neki mali i rekao mi da sa njega nikakve pozive prema nikome ne obavljam, da to jednostavno nosim samnom, da je napunjeno uvijek, ja sa to shvatio da vjerovatno nešto u tom telefonu ima da li za pozicioniranje ili nešto, a spolja telefon izgleda sasvim normalno,ali ne bi zalazio u to, ali po ovoj pratnji koja je bila verovatno da je ovaj telefon imao neku vrstu skrivenog GPS-a u sebi a i isto su na vozilo moje mogli da stave šta god hoće jer sam ja vozila ostavljao totalno nezaštićeno, svuda odlazio udaljavao se od vozila. Krenuo sam nazad gore isto da obavljam svoje svakodnevne aktivnosti, javit će mi se posle toga, ovaj kako se zove iz Ravnogorskog pokreta Bogićević, isto kao poslao to za majice, kažem ja gde da se

vidimo, on je bio negde na putu od Beograda, kaže on meni pošto su kasni sati, a on ide prema kući, da je njemu usput da ide pored Mladenovca, pa da ja krenem prema Mladenovcu da izadjem na naplatnu rampu tu i da predjem brdo sa druge strane, kaže kako se ulazi to je mislim Vlaško polje tako nekako, na tom mjestu ima pumpa sa leve strane, restoran je tu neki crveni, kaže tu će on u tom restoranu da me sačeka. Kada sam ušao u taj restoran, Bogičević je bio sam, za stolom. U restoranu je bilo dosta ljudi, seo sam ja tu, popili smo nešto na brzinu, u toku razgovora mog sa Bogičevićem, kontaktirao me je Ristić, porukom me je zvao i tražio je da se vidimo hitno, ja mu kažem ne mogu imam neka posla obaveze, on je hteo da šalje nekog kuma njegovog, da bukvalno da dam pare po kumu. Ja sam rekao ono maltene da ne priča svašta, da bude strpljiv doći ću, doći ću kasno, ali ću doći, pitam ga hoćeš dodje na isto mesto gde smo bili, opet da ne bi imenovao tim telefonskim vezama, ne znam ni ja, on se složio oko toga, i u razgovoru sa Bogičevićem, on mi je objasnio da je on kontaktirao 20-30 odbora, da je svud prošao da drugi ljudi idu po drugim odborima, odnosno sve se odvija onako kako treba da je on već podelio, da kažem nešto novca malo kojeg sam mu ja dao i da mu sad treba stvarno za konkretno da mu dam za te ljude, da mi oni mogli da ostvare to, pošto treba da već počnu da kreću tamo. Kažem ja njemu da krene samnom, naravno ne bih ni mogao da mu dam tu u restoranu tolike novce, niti ih držim sa sobom, držim ih u mom vozilu. Seo je samnom u vozilu otišli smo malo dalje opet prema tom bdu isparkirao se na stranu Bogičeviću dajem 15.000 eura, isto u tim krupnim apoenima, i kažem mu ako bilo što zahvali znači slobodno još zovi te odbore, ljude, kontaktiraj Republiku Srpsku, vidi ako ima tih ljudi po Crnoj Gori, bilo kakav problem javljaš, vidimo se i dam ti još ili pošaljem bilo šta, nikakvo pitanje nije pravio Bogičević. Isto smo razgovarali ovako obične priče, ja sam rekao njemu da taj pokret Ravnogorski zaista je ostvario da kažem neki svoj ugled i to da treba pomoći. Razgovarali smo o nekoj budućoj saradnji, ne vezano za ovaj slučaj, pa neću jednostavno da dužim priču, da zamaram ovde sve, krenem kod tog Ristića, stignem tamo malo kasnije, on je još opet ko zna koliko je poziva i poruka poslao, to sve možete vi nekim svojim proverama ustanoviti i on je na toj pumpi isto tamo seo samnom za sto odmah počeo tu da pije da priča opet svakakve gluposti. Priča se opet svodila na sve ovo što sam već pominjao, o tim agentima, odlasku ovamo, tamo, ali one je našao ljudi još treba mu još novca. Ristiću je dato tu 2.500 još. Sada ću da vam kažem Ristiću dato bizu 10.000 eura, jer će on dobiti još novca, posle hapšenja ljudi. Mislim da će to biti 16-ti kad ću ja njemu dati još te 4.500 na ruke, tako da ukupno ako računam onaj problem sa dolarima da ne može da se odredi u 100,200,300 dolara koliko je, to bi moglo da bude približno 10.000 eura. Ali vam kažem da sam sve to radio tako postepeno, jer jednostavno nije ni da mu se veruje mnogo, ni da mu se da veća količina novca. On je tu dok je to pričao šta je pričao, popio tih 5,6,7 piva na brzinu, ja nešto šta sam pričao sa njim, nisam uspio ni da popijem ono moje, ustade čovek sa onim parama i maltene pobeže odatle. Ja ajde odem kući da odmorim, izvestim isto Edija, šta sam ga izvještavao. Od Edija sam uzimao novca u svakoj situaciji, kada se ona količina novca koja se nalazi kod mene tanjila zbog davanja svim ovima ljudima. Edi nikakvo pitanje nije pravio oko toga kolika količina novca meni treba i koliko treba ovim ljudima, da bi oni ušli u Crnu Goru. Ja nisam imao ograničen fond. Ovo što je upotrebljeno ukupno 200.000 eura i tih 10.000 dolara, ja mislim da sam tražio Ediju i milion-dva da nikakvo pitanje ne bi pravio. Znači to jednostavno se nije gledalo u to nikakva granica oko toga nije bila. Cilj je bio da to jednostavno mora da se ostvari i bit će ostvarno sada ili nikad. Ja sam bio za to da se ostvari radio. Sledeće šta će da se desi, videćeš se treći put sa gospodinom Dikićem. To će već biti pri kraju svih ovih dešavanja, kada već

odredjeni ljudi treba da su u Crnoj Gori da su otišli tamo, tu ću da obavim najopširnije razgovore sa Dikićem, zato što je već pristao, već je uzeo novac. Drugo u razgovorima sa Edijem, Edi je rekao da je Dikić hteo da me prijavi, on bi me već prijavio i ja bih već bio uhapšen. A isto u toku tog razgovora recimo Edi, je u medjuvremenu verovatno saznao ko je Dikić i pitao me je da li je to general taj Bratislav Dikić, što je bio kao neki komandant i to, ja mu kažem, da on je komandovao specijalnom jedinicom, pa mi je on tad rekao recimo, da to je odličan čovek, svaka čast ako je on krenuo i založio se za to, to je dobro. Kaže isto i njemu sve što treba da mu se da, i tako. Znači nikakva pitanja i sumnje Edi tad nije imao oko gospodina Dikića, ni ja isto nisam imao sumnje, zato što opet ponavljam nije me prijavio. Da je hteo ne bi uopšte došlo do svega ovoga bio bi uhapšen. I sastanem se sa gospodinom Dikićem na izlazu iz Niša prema tom putu Knjaževac-Zaječar tu neka petlja kao ima nešto odvojeno neki parking. Posle opširnijih razgovora obavljenih sa Dikićem, ja sam njemu rekao da ako može čak da krene ovamo i ranije ili da pošalje nekog da vidi nešto da malo pogleda, jer ti ljudi koji treba da dodju na skup ovamo gde će da se nalaze na trgu, on vidi da okolo kakva je situacija, raspored zgrada, da li ako neko napadne te ljude, kako da se brane, šta zato što je Edi recimo u medjuvremenu meni rekao za promenu plana, dok nije Velimirović potvrdio da je našao oružje Edi se držao onog prvog plana, u kojem je on pričao da je taj Paja Velimirović treba da posjeduje taj telefon, pa kad dodje onaj čovek sa šifrom da mu da, da on vodi računa o tim grupama koje bi se okupili i tako dalje. Medjutim, kada sam ja na jednom od tih sastanaka izvestio Edija o Dikiću, da je se u redu da je on pristao i uzeo da kažemo taj novac drugi put tih 5,000 eura, on je bukvalno promenio plan i uradio ovako, a recimo i potvrđeno je i oko tog oružja, on je rekao meni neka taj Paja pošto je našao to oružje i to odmah postupi oko prebacivanja tog oružja da se to obavi tajno, da se tamo spakuje i to ljudi što prebacuje da prebacuje, a da se Dikić angažuje, da ti ljudi kada budu stigli tamo na skup, da on vodi računa o njima. Znači da ovaj telefon koji je trebao da bude dat Paji, kad mi on bude dao da se preda, da će mu ipak taj telefon dati Dikić, jer je on ipak kaže čovek sposobniji, ugledniji od ovog Paje stabilniji psihološki i to, možda je bolje njemu dati telefon da to bude kod njega sve do 11 sati, a kaže da ja njemu naknadno obrazložim o čemu se radi oko tog telefona, ali tek kada mu bude dato. Da mu se ne govori unapred oko svega i oko ovih ljudi to može da se kaže. Ja sam gospodinu Dikiću i to oko ljudi objasnio u tom poslednjem sastanku. I tu sam već išao opširnije pa rekao oko toga da će ovi lideri fronta da pozovu da se udje u Skupštinu, sve one detalje koji se tiču samog ulaska, te organizacije, koliko je meni Edi rekao da mogu da kažem, ja sam njemu preneo. I opet bez pominjanja oružja i da će Paja da ga čuva. On je čovek to prihvatio bez ikakvih problema, naravno imao je milion pitanja on za mene, pitanja da kažem sumnjičavih, šta ako se desi ovo, šta ako se desi ono, pa nemoj da ispadne neki problem. Ja sam Dikiću rekao bukvalno da ga smatram kao brata, da nema šanse da bih ga ja nešto namestio niti da ću da ga namestim. Kaže on nemoj da se desi da tamo padnem bolestan, sada imam probleme, hoću da pomognem, ali nemoj da imam probleme zbog svega toga ,da zaglavim u zatvor ili nešto. Ja sam tada dao reč Dikiću, rekao sam bilo šta da se desi ja ću da dodjem i izvući ću te nema sile, da ću da te ostavim, tu sam. Za razliku od pojedinih nekih drugih ljudi. Ja vodim računa o ljudima za koje smatram, da su svoji ljudi i koje sam angažovao, jer na neki način ljudi koji su uhapšeni, ovdje uhapšeni su zbog mene, ne zbog mene direktno, ali i ja sam deo koji je učestvovao u svemu tome, jer da ja njih nisam zvao, oni ne bi krenuli. Bez obzira na ovu hijerarhiju iznad mene. I dam mu tih 10.000 eura i pričali smo oko samih komunikacija. On me je pitao bit će problem,

pošto sam ja obrazložio oko tih grupica da će da se nadju tu, njemu maltene nije bilo mnogo jasno, oko svega toga, oko toga oko ljudi, plus što mu nisam govorio za ovaj specijalni tim ljudi koji će intervenisati na policiju i takve stvari, Dikić je bio sumnjičav, zato što je on u svojoj glavi verovatno umišljao da ovi ljudi demonstranti Demokratskog fronta iz Crne Gore i ovi ljudi što bi došli iz Srbije da oni sami treba da se razračunaju sa policijom, a on je kao iskusan čovek, znao da je to maltene nemoguće i onda sam ja na neke okolne načine, njega uveravao da kažem da ipak u Crnoj Gori, oni imaju način kako to da se pomogne, da se zaustavi, da se spreči, ali da to nije stvar, da ja sad ja njemu objašnjavam, ima ko je za to nadležan, misleći tu na ove ljude iz Demokratskog fronta. Pitao me je oko komunikacija, hoćete da stanem sa govorom.....

Predsjednik vijeća:

Da. Ja zaista nemam riječi, ne mogu da verujem da ste ušli u sudnicu, a da niste mobilni telefon ugasili.

Svjedok nastavlja:

Mogu li da nastavim oko gospodina Dikića. U tim nekim razgovorima smo pričali oko tih komunikacija, zato što on pitao je šta ja da radim tamo ako se skupi stvarno tih 500 ljudi da dodju tu, to je mnogo ljudi oni će tu da budu na različitim stranama, šta ako krenu da se odvajaju, kako ću da znam ko su vodje tih grupa. Ja kažem njemu sve ćeš biti blagovremeno upoznat tamo kada se budeš pojavio na trgu. On je pitao kako da komunicira sa njima, da ih zove ne može to da se obavlja sa normalnih telefona, koji se koriste. Ja sam rekao da ću da rešim to pitanje, da li ću da kupim neke telefone, onako radi reda i kartice koje će biti pune kredita, ili ću da kupim Motorolice nešto, neku vrstu komunikacije i telefona će da dobiju. Kaže on kad, ja mu kažem pošto nemam to sada obezbedjeno, gledaću u toku narednih nekoliko dana da to obezbedim, čim budem mogao, uglavnom ti radi ovo što treba, a to će da ti bude dostavljeno, javit ću ja, doći će čovek da ti preda taj Paja i nema nikakvih problema. Pošto ja nikome nisam govorio za Dikića. I sam Dikić kaže možda je bolje da pošaljem ja nekog kaže mogu da pošaljem Nikolu ili nekom kaži tom Paji, Nikola će da uzme i tako sam ja i kada sam dao kasnije Velimirovića, da ne preskačem sada to ću da objasnim kada budem predavao specijalne telefone Paji, da ne preskačem hronološki. Uglavnom kaže meni Dikić još će on da posle toga da kupuje za Beograd da se sa nekim vidim, verovatno da će i neka dama da ide sa njim nešto za Crnu Goru i ako budem bio u Beogradu, tada u petak da ga pozovem da se vidimo eventualno da popričamo još oko detalja, šta i kako. Medjutim, zbog svih dešavanja koja su se dešavala, jer ja sam jurio tu za tu opremu da se to sve obezbedi, prebaci, prepakuje i tako dalje, i zbog svih mojih ličnih poslova i obaveza, ja nisam se video sa Dikićem, niti sam smatrao da treba išta više da se vidimo. On je mene zvao bukvalno rekao hoćeš li ti da budeš u Crnoj Gori, ja nisam hteo da mu preciziram iz bezbednosnih razloga, ni da li ću biti ili da li neću, ja sam mu rekao, ako slučajno krenem, ja ću da ti javim. I on je verovatno se u medjvremenu prebacio u Crnu Goru kako se prebacio, kada, sa kime i gde ja ne znam. U medjvremenu sam otišao u Zaječar, Bor negde tim putem, pozvao me je čovek isto iz Ravnogorskog pokreta, samo da ne bih preskočio zbog hronologije, na jedan od tih telefona, on nije mogao da ima da kažemo taj broj, da mu taj broj nije dao Bogićević, bio je upućen i pitao me čovek kada stižem za Beograd, treba hitno još majica i to za nešto, ja sam

shvatio šta od samog načina govora, da bi to trebalo da bude nešto po tom pitanju. Kažem ja njemu možeš li da kreneš negde prema jugu auto putem ili nekako da što pre stigneš ja mu objasnim gde sam. Kako sam ja rekao da se nalazim tu gde se štampaju te majice u Zaječaru, on meni kaže znam ja neku prečicu da krenem negde preko Crnog vrha kaže iako to nije auto put, bliže je kilometražom, i ako ja budem krenuo odande iz Zaječara isto tim putem da ćemo se mnogo pre sresti nego da idem na auto put. Ja sam tako i uradio. Tamo sam se susreo pošto smo bili u komunikaciji usput telefonom kod nekog manastira da li Gornjani ili tako nekako, na parkingu čovek je stajao pored puta neki crveni auto bio, a ja sam mu objasnio u kakvom vozilu ja idem, ja kada sam naišao čovek je samo manuo rukom da stanem. Znao sam da je to taj čovek. I kako sam izašao, nisam mnogo dužio priču sa čovekom, on je rekao meni, znaš ko me šalje, zašto, ja kažem shvatio sam sve ništa nije problem, kaži mi samo koliko treba, pa kaže on ne zna tako desetak nebitno ali, ima dosta ljudi koji bi krenuli bolje je da ima više novca i da se ne desi da zahvali da kažem, bolje da ima. Ja sam dao čoveku 12.000 eura. On je odmah upalio vozilo otišao, ja sam polako da kažem otišao mojim putem. Sledeće šta će da se desi to je petak, ček da samo završim za četvrtak za Velimirovića za ovu opremu. Velimirović je trebao da dodje, da pošto on je već te ljude prebacivao za Crnu Goru, za Podgoricu, za te iznajmljene stanove za koješta, onda ovo oružje, sve ovo što sam pričao, ja sam njemu obrazložio kada sve to obaviš šta treba, da vidi da i za tu opremu kada može da prebaci. Medjutim, pošto je Edi dao meni ove specijalne telefone na sastanku i objasnio mi kako funkcionišu, on je rekao da se odmah ti telefoni prebacuju da je zovem Paju da mu to dam i da on ipak to prebaci odmah. Ja onda sam zvao čoveka, on je isto došao do te rampe Požarevačke, neko ga je vozio, ovaj put nije da ga je dovezao i ostavio, nego bio je u vozilu, i sada da ne bi to tu razmenjivali, krenuli smo tamo dalje, gde je pusto prema Požarevcu, tim putem i negde se isključili sa strane. To vozilo je stalo dalje iza mene nisam video koje je vozilo zaista, prišao je Paja ja sam izašao i izneo te telefone koje mi je dao Edi i sada pošto je Edi jedan od telefona dao meni, to je telefon koji će kasnije kada sam ja predao imati oznaku broja 9, na njemu nazad, a broj telefona sa oznakom broja 10 iza to je bio telefon koji je bio namenjen za ovu situaciju čoveka na trgu, koji treba posle 11 sati da preda taj telefon nekome iz Demokratskog fronta. I sada da bih ja objasnio uopšte Paji kako to funkcionište, jer je meni Edi objašnjavao prilikom predaje oko te aplikacije, kako se ona uključuje, kako se vrši taj poziv da bi mogli da razgovaramo zaštićeno, da niko ne bi mogao da prisluškuje tu vezu, ja sam morao Paji da objasnim da to ne bi uradio na pogrešan način, pa da pozove direktno sa normalnog broja sa telefona na telefon. I ja sam njemu rekao da on sme da zove dok to nosi dok nosi 10 taj telefon da u medjuvremenu sme da koristi taj telefon tu zaštićenu vezu i da zove samo mene. Odnosno da zove na broj 9. A broj 6 pod kojim je bio Edi, to nije smeo da okreće nikad, taj broj je bio namenjen tek posle 11 sati, da onaj ko bude preuzeo 10-tku da ima direktnu komunikaciju sa Edijem, kada nastanu problemi, tu se radilo o ovom specijalnom timu koji je trebao da interveniše o oružju i svemu ostalom, a zašto je to radjeno, po onome kako je Edin meni objasnio, radjeno je da ako bi slučajno službe policije ili bilo ko otkrili oružje to u Podgorici ili nekoga uhapsili od ljudi koji su spremni da kažem za te proteste za ovo ili za ono, da ne bi došla policija, pretresla ove ljude, ako bi nešto primetili, ove ljude iz Demokratskog fronta i da kod njih pronadju telefone sa tim istrembovanim sistemom i direktnu komunikaciju sa Edijem, odnosno sa tim borbenim grupama ili nešto i ako bi oni bili uhvaćeni i tako dalje, da ne bi bili kompromitovani, zato je njima to trebalo biti dato u zadnjem trenutku, a za normalnu običnu komunikaciju, oni su komunicirali sa Edijem

sigurno jer Edi je razgovarao sa nekim iz Crne Gore, on je svo vreme znao šta se dešava u Crnoj Gori, znao je raspored policije, kretanja, sve je čovek obavešten bio totalno. Velimiroviću sam ja isto rekao pre toga, pošto je Edi tražio od mene kada sam ja dao one pare za oružje Paji, Edi je pitao mene koliko je sigurno da je on to uopšte uzeo, kaže da se ne desi da bude ovo što treba da bude i da nema oružje. Ja opet kažem da ne sme da prevari, šta. Onda je Edi meni rekao da on ipak napravi neke fotografije tog oružja i da mi pokaže tad kad budem predavao te telefone, ali kako mi bude pokazao te fotografije, da te fotografije ne prebacujem nikakvom vrstom interneta ničim, nego da kažem Paji da ih obriše, ali samo da bacim oko da li on ima oružje. Pošto sam ja to Velimiroviću napomenuo, on je tad prilikom tog sastanka pokazao i fotografiju na telefonu. Sad za broj fotografija koliko ih je bilo ne znam 5,6 ili 7. Uglavnom na tim fotografijama bilo je onako gomile kalašnjikova, maltene u nekim sanducima, nešto kako se ja sećam izokrenuti na stranu, svakako videlo se da je sve u redu kalašnjikovi su kalašnjikovi, on je tu motao, imao je i neke svoje lične fotografije, medju tim fotografijama i kada sam gledao taj folder koji je on otvorio bio je folder onaj kamera, znači da je ipak fotografisao, da je radio donlod negde sa interneta pisalo bilo bi u Donlod folderu. Nisam pravio nikakvo pitanje, više sumnju, u Velimirovića oko tog oružja, ali samo ponašanje Paja u trenutku predaje tih telefona, nekako je bilo nervozno. Iako smo mi bili na tom odvojenom mestu, sve mu se nešto kao žurilo, daj brate požuri, šta kako to radi i to, uglavnom on je otišao odatle što pre, ja sam njemu rekao da ode za Podgoricu, da ovaj provjeri oko svega ovoga, inače on je meni tad potvrdio, da je oružje već prebačeno, ja sam rekao još recimo kada smo bili u Raškoj ja sam njega pitao oko tog oružja, da li on može da to prebaci da ne ispadne neki problem, ako ne može da kaže, ako bilo kakav problem oko toga nastane, on je i tad rekao recimo prebacit ću. I ovamo je potvrdio da je prebačen. Tako da ja kažem vam nikakvu sumnju nisam imao oko toga da je on zaista to uradio. Ja tada nisam znao ovo što sada znam, da je on ustvari već igrao u neku ruku za policiju ili za koga već odnosno da mi namesti. Nije on samo nego ispostaviti će se kasnije kako sve, a delimično je izgleda i on učestvovao u tome. Ali ja ću ipak ići na ovo što se desilo, a neću govoriti šta ja smatram ili mislim da li je bilo ovako ili onako. Zato što opet nisam stopostotno siguran. Objasnio sam Paji da on tamo kontaktira Dikića, ali mu nisam rekao Dikića, nego sam mu rekao upiši broj čoveka, kada pozoveš tražit ćeš Nikolu. Kaže on pa šta da mu kažem, kaži nebitno Pera, Nika, Djuro, bilo kakvo ime spomeni, kaži da treba da mu daš rakiju, šta li, ja stvarno sam spremio za njih i rakiju koju je trebalo da im se da kasnije ne vezano za ovu šifru oko oružja, ili bilo čega, čisto da imaju tu na trgu da kažemo kasnije. I kaže on, pa gde da se vidimo sve, ja kažem sve dogovori se sa tim čovekom. Da li će da dodje taj čovek ili će poslat nekog nebitno. Predaj taj telefon tamo i da se vratiš odmah nazad jer treba da vidimo za ovu opremu da to isto prebaciš i da vidim neke komunikacije da li telefone, motorolice bilo šta da se i to potera, prebaci i rekoh da vidim za snimanje neki kao dron. On nije ni znao šta je to, ja mu kažem to je kao onaj helihipter, on kaže helihipter, da helihipter. Pošto to čovek da kažem malo priprost ne zna oko tih stvari. I u suštini on je otišao. Naredni dan taj sad dolazimo na petak hronološki ja isto oko ove opreme, radim šta radim, odlazim da kupim te motorolice, odlučujem se za njih da ipak ne kupujem telefone, zato što tu prvo nema šta da se krije, što se tiče ovih ljudi koji će da budu na trg, Ne trebaju te motorolice i telefoni da bi oni sa njima radili ne znam neko krivično delo, nego treba da budu u komunikaciji da eto da bi bili na okupu do 11 h, jer po onome kako sam ja shvatio preko Edija, oni imaju sasvim druge sisteme komunikacije, koji su zaštićeni, te grupe ovi koji bi bili korišćeni naknadno, i znači ovo što ja budem uzeo i predao, nema nikakve veze sa

tim ni dodira niti bi moglo da se koristi, jer takve motorolice svako može da prisluškuje, to su ove koji se kupuju za turiste, za planinarenja za ovo, za ono, domet eventualno 10 km, za to. Zato ja odem i kupim to na svoje ime u Armi šopu tamo neki u Beogradu, da li je ne znam sad, imaju papire od tih motorolica, kako se zove taj šop i koji je datumski, sada stvarno ne znam datum, uglavnom dali su oni garancije o tome i upisali moje ime i to treba da ima. Prilikom kupovine toga i tog dana, mene je taj Paja zvao ja ne znam više koliko puta. Pisao poruke, svašta, bio je nervozan prilično i u tim razgovorima, on je meni govorio šta je sa tim čovekom, tu se misli na Dikića, ali on to nije znao. Na možemo da se nadjemo, ja sam zvao i zvao, niko uopšte ne mogu da dobijem konekciju na taj broj koji sam ja dao. Broj koji sam ja dao bio je neki broj na 065 odnosno broj gospodina Dikića. I ja nešto razmišljam se, moglo bi da se desi da zbog rominga Dikić nije uplatio dovoljno kredita i da ne može da se obavi takva vrsta poziva, odnosno da njegova kartica taj broj ne prihvata poziv. I udjem ja na fejsbuk, da vidim da nije on slučajno tamo, bio je on line, kako ne znam. Obratim se ja gospodinu Dikiću i sad opet imam u vidu, da bi neko tu komunikaciju mogao da prati, opet pišem malo, kažem između redova, kao polušifrovano, ali znam da će on mene shvatiti o čemu se radi i ja tu kažem brate šta je ne znam sa tim brojem 065 ne može čovek nikako da te dobije, trebalo bi da se vidi s tobom, mislim da sam napisao popravljen ti ovaj telefon ili tako nekako i neku rakiju treba da ti da, zato što Edi u međuvremenu je promenio ovaj plan, kako sam rekao i on je rekao da ključeve ove od oružja da Paja preda njemu, ali da mu ne govorimo da je oružje u pitanju, da ti ključevi budu kod njega sa sve telefonom ovim specijalnim. I sada Dikić meni odgovara da nešto neku 4 on meni daje, da će da dodje Nikola za to, da preuzme ne znam šta, da se pozove na tu 4. Ta 4 čini mi se da je nešto bilo još neki brojevi 222 nešto bile su neke dvojke u broju sve to može da se proveriti u tim prepiskama, ja mislim da i to danas stoji tu Ja sam o tome obavestio Paju. On je mene zvao još i govorio kako opet ne može da dobije ovog, pa je pričao tu kako su ljudi nervozni, da on ne zna šta da radi sa ovom rakijom, ali tu nije mislio baš na rakiju, jer je tek trebao da je preuzme od mene, to mislimo na ovu pravu, kada uzme ovu opremu, nego je mislio na oružje, ovo na šifru za rakiju za oružje i on je tu šifrovano govorio meni maltene, jer on nije znao šta će se raditi s tim oružjem, nije znao za ovaj specijalni tim tu i on je umišljao da neko treba da koristi od ovih ljudi eventualno to oružje ili ko već, i on je govorio da to treba da se pripremi da se pregleda, popakuje, da ko treba da podje da uzme to, šta čovek ništa ne zna, uznemirio se, treba da ide ovamo, do mene za Srbiju, nikog nema da preuzme ovaj telefon, jednostavno je bio previše nervozan i meni sve više sumnjiv i sve više je nekako provokativno pričao na taj telefon. A obzirom da je zvao i ja kada sam se javljao i javljao sam se na taj specijalni telefon, ja sam smatrao da on zove preko aplikacije i onda sam računao da mogu otvoreno da pričam, ali sam opet pazio da li ima nekoga oko mene, jer sam po gradu, ja sa sam tu svašta rekao Paji, da kažem nakrpio sam ga malo više i rekao ne razumem da vas dvojica ne možete da obavite najprostiju stvar u istom ste gradu, da se susretnete i predate to i ne znam ni ja, ja sam rekao posle zvao gospodina Dikića i rekao daj idi uzmi to već jednom ili šalji nekoga, nek ide zato što taj čovek ima neke druge obaveze, koje treba da obavlja, on je rekao je li baš to mora sad, ovde je neko nevreme, ne znam ni ja noć, kako je on rekao, u tim komunikacijama, jer je to trajalo i trajalo, ti pozivi da kažem što je zvao Velimirović i silio me da ja zovem ovog čoveka. Na kraju sam ja ubedio Dikića, da on ipak krene. On je rekao da će poslati Nikolu za telefon i ja sam izvestio Paju, da će Nikola da preuzme to. Dogovor je bio neki tržišni centar, tako je rečeno, tu da se nadju u Podgorici, da li je Delta kako nisam stopostotno siguran ovog trenutka, ali se radi o

tržnom centru. I oni su uspeli da ostvare tu njihovu medjusobnu komunikaciju to mi je potvrdio Paja da su se oni čuli i da gospodin Dikić dolazi da to preuzme. Ja sam rekao Paji kako budeš predao to da mu te ključeve daš i gledaj da odmah što pre dodješ ovamo za ovo ostalo šta treba da se prebaci. Šta će se desiti dalje. Zove me opet Paja i kaže da je on već tu da nema Dikića. Dikić je isto zvao i on kaže tu je, nema nikoga. Ispada da su maltene 20-tak minuta jedan i drugi tu, a da nema nikoga da se susretnu. I nekako u tim komunikacijama ispostavi se da su tu, a ne prepoznaju se. Ja sam pitao Dikića kako izgleda, on kaže ima malo neku bradicu, objasni kako je obučen i ja to kažem Paji i oni uspeju da se nadju i ja sam tad pošto je još bila otvorena veza razgovora između mene i Paje, ja sam i čuo njihov susret Dikića i Paje, kako su se javljaju i Paja mi je rekao brate sve je u redu i to, a Paji je već bilo obrazloženo da kada sve to bude završio i predao ovo telefon i te ključeve Dikiću, da mu obavezno kaže da Dikić mene kasnije pozove tom zaštićenom vezom, da bih na naknadno upoznao Dikića sa tim stvarima, ali mu ja nisam rekao je li imenom Dikića. On je shvatio da je Dikić, Dikić možda tek prilikom susreta sa njim na tom mestu. E sad pošto se žalio ovaj Paja za te ljude da su ti ljudi nervozni, on kaže, hoće maltene da se vrate za Srbiju, hoće ovo, hoće ono, ne znam ni ja šta, hoće u tom krpjenju nekom da kažem nazovimo to tako Paje, ja sam njemu rekao doslovce, vama ako je dosadno ne znam ni ja da ne možete da bude mirni i to vi izadjite sami pa zauzmite Skupštinu, tako nekako, tako sam mu rekao da kažem najpribližnije. I hteo sam da mu kažem da mu dam do znanja, da jednostavno prestane sa tim što priča i da ne može da požuruje nešto što ima svoj uhodani tok i da ne može on sam da uradi nešto što treba da se uradi organizovano, odnosno dao sam do znanja da treba da poštuje ono što mu je rečeno oko tih izdatih naredjenja, komandi gde se znalo tačno šta ko treba da radi. Ali zbog svega toga što je on radio, ja sam rekao da ću ja da pošaljem čoveka ovog, da on malo smiri te ljude pošto je u pitanju ugledniji čovek, tu sam mislio na Dikića. Dikiću sam rekao da ode tamo vidida smiri malo te ljude, misleći na ove ljude koji su bili sa Velimirovićem, da kaže da se smire malo, da ne prave gluposti da se nešto bune Velimiroviću, i ne znam šta, da posle razgovora sa njima, naravno Dikić odlazi svojim putem, oni ostaju tu, sve se stavlja onako kako je planirano, a Paja treba da dodje kod mene. Od tog trenutka kada se razgovor završio između Paja i mene, mislim na mesto susreta tog navodnog tržnog centra ili šta već, trebalo je da me pozovu, niko više mene nije pozvao, ni taj Velimirović ni Dikić i meni je bilo čudno kada je prošlo malo više vremena da takvog poziva od strane gospodina Dikića nema. Ja pozovem na specijalni telefon. Nema nikakve komunikacije, niko se ne javlja. Zovem na običan telefon Pajin, sa običnog mog vajbera, ništa ni tu, zovem na Dikićev ništa. Ispada kao da su sve telefone isključili. Opet ja shvatim možda su stvarno to uradili iz nekim njima znanih razloga, i ja sam ih čekao, čekao da se tako nešto desi, tako nešto se nije desilo, ti telefoni više nisu bili uključeni, a sledeća informacija koju sam ja čuo, kako od Edija, tako i putem ovih medija kasnije, to će biti informacija da je neakva teroristička grupa uhapšena da kažem tu u Podgorici, i onda je Edi mene zvao hitno da se vidimo. On je isto došao na taj neki pusti parking tu, izašao sam ja bez ikakvih problema ni meni nije bilo jasno šta se tu zapravo dešava. Izgledalo mi je kao da Edi eventualno ima tu malo više informacija o tome, bio je izuzetno da kažem ljut, besan to da kažemo, ovaj čovek je bio isto sa njim i dalje, taj čovjek je uvek bio tu sa njim, samo što jednostavno on nije prilazio, on je vozio uvek se sklanjao malo dalje, da li je još neko bio tu, ne znam. Kaže on meni, gde je oružje, Edi. Ja mu kažem da sam ja radio onako kako je on naložio, da je za to oružje znao Paja i da je ključeve trebalo sve ono kako je dogovoreno da da Dikiću, a da Dikić ovome čoveku što preuzima telefon.

Pa kaže da, ali po onome što ja znam, taj Paja je izgleda uhapšen i izgleda da nas je izdao ili tako nekako. I on je da kažemo tu besneo i silio i silio mene da ja kako znam i umem uspostavim kontakt ponovo sa grupama, koje su ubačene u Crnu Goru. I ja sam onda čoveku obrazlagao, obrazložio fino, da ja jednostavno ne mogu uspostaviti kontakt, zato što sam ja sa krajnjim ljudima u grupama nemam vezu, jer sam radio onim sistemom, maltene kao ćelijskim koji je on objasnio. I on je tad rekao da će tog Paju da kažemo ubiti, a koliko je bio da kažem besan i ljut, on je ponovio ono što je isto rekao i u Moskvi, ako nešto krene loše da će da reši Djukanovića da će da ga ubije i skloni, i on je rekao i njega će da ubije, bukvalno mi je rekao meni možeš ti ovog trenutka da kreneš za Podgoricu. Ja sad zbog svega toga, kako se on ponašao, da kažemo i zbog mesta tog gde sam se ja nalazio, ja sam se kretao opušteno, bez ičije pratnje, bez ikoga, oni da su hteli u svakom trenutku su mogli da me ubiju na takvom pustom mestu, gde smo se sastajali. Zbog situacije koja je nastala i tog ogromnog problema, da kažem gde svi imaju problem, računajući i na Edija i na ove ljude u Crnoj Gori, pomislio sam da bi Edi tako nešto mogao da preduzme, ako išta posumnja u mene i ako nije bilo osnova za to. I on je on to primetio, i on kaže nemoj ti ništa da brineš znam ja da je kod tebe sve u redu. Imam ja to u vidu. Ali kaži mi možeš li da kreneš tamo ili da nadješ nekog čoveka specijalca nekog snajperistu ili nekog kojeg zna da radi sa eksplozivima, mi imamo tamo isto i ove naše ekipe da daju logistiku sve, nije problem pitanje novca, da taj čovek kaže koliko novca treba, platit će se da se to on je to rekao govno ubije, da se ta stvar reši više. I opet to oko oružja je silio, ne znam ni ja. Ja sam rekao Ediju ja zaista ne mogu da krenem, opet sam izneo razloge zbog kojih ne mogu, porodične i druge, i rekao sam niti bih ja tako nešto mogao, jednostavno sprovesti u delo, ne bavim se sa tim niti bi bio sposoban za tako nešto. On je rekao raspitaj se ako uspeš. Razišli smo se odatle, dalje se dešavaju situacije, to ja ne znam jednostavno ne znam koga ja nisam zvao, zbog tog pritiska Edijevog da se sazna za tim ljudima. Znači ja sam gledao tamo koje brojeve imam od kojekakvih nekih srba, četnika, zvao sam na slepo bukvalno bilo koga koga pozovem, da vidim da li ima neko njegov tamo u Podgorici da se vidi šta je sa tim ljudima, da se sazna da kažem bilo šta o toku dešavanja, jer mediji ne izveštavaju baš mnogo o tome. Sve što se zna to je da je neka grupa uhapšena. Ne zna se baš tačno da kažemo koja. Odgovore takve vrste nisam mogao dobiti, na kraju kad je bio sam dan taj izbora 16-ti i to veče Edi je silio da se ne odustaje od te operacije nikako, bez obzira na ovo hapšenje ovih ljudi, zato što ovi ljudi čekaju u Podgorici, misleći na ove ljude na taj Specijalni tim, misleći se na ove ljude iz Demokratskog fronta, da oni ne mogu da izvedu ljude, i neće da izvedu ljude bez oružja, a ja ne mogu da utvrdim gde je oružje. I u celoj toj priči uspostavio sam bio neki kontakt neko mi je...

Predsjednik vijeća:

Primjećujem, slušam, da vidim da se služite bombonima, ja Vam kažem ovo je sud i sudnica, ovdje ne možemo da jedemo i pijemo, nije predviđeno, jer nismo u kafani, restoranu ili bilo gdje drugo. Nemojte to više da radite, jer na taj način narušavate autoritet i dostojanstvo suda i sud ne jede i ne pije ovdje, pa nećete ni vi. Vidim da stavljate usta bombone. Nije dozvoljeno u sudnici da se jede i pije. Ne, ne. Ja vam kažem. Možete da nastavite dalje, zvone vam telefone, jedete bombone i tako dalje. Možete dalje.

Svjedok nastavlja:

Gospodo sudijo, oko ovog samo 16-tog smo stali uveče oko 20 časova, dakle Edi je meni objasnio da Demokratski front neće da izvede svoje ljude na trg bez oružja, dok se ne zna da je oružje spremno, a obzirom da ja nisam mogao da pripremim to, odnosno da uspostavam kontakte, zbog ove situacije hapšenja Paje i ovih ljudi, jedini je Paja imao dodir sa njim, Edi je rekao ako se uspostavi kontakt sa bilo kim od tih ljudi, bar od ovih 500 da barem nešto tamo uhvate, polupaju, zapale, bilo šta, da kažemo da obave oko toga, da naprave neke nered, a šta je još da kažem radjeno paralelno sa time. On je tražio da se pošalju dva čoveka za Podgoricu da odu u neke prostorije, odnosno ispred tih prostorija nekih koje su prostorije navodno Demokratskog fronta, Trebalo je tu da se polupaju prozori da se nešto baci kao neki molotovljev koktel ispred na zid, ako bi uspelo pre toga nešto neke petarde, da se kupe ili nešto neki šrafovi pa da se umota nekim trakama da se baci, poenta priče je bila da se napravi neka buka ispred tih kancelarija Demokratskog fronta, gde ta dva čoveka naravno ne bi bila jurena od njih, ali bi to bilo usnimljeno kao da je neko od Milovih ljudi njih napao, da se napravi takva neka medijska slika o tome i da on je rekao bilo koga totalno nebitno, da pošaljem tamo u tu svrhu, mislim da sam 16-tog poslao ovog kako se zove Jovanovića, nisam siguran tačno u datum trebalo bi da bude 16-ti. Tog Jovanovića sam ja i vozio samnom prilikom ovog susreta sa Ristićem, nisam ga ja vozio zbog Ristića tog 16-tog, kada sam mu dao onih 4.500 eura, nego sam ga vozio zato što se desilo posle ovoga, da sam bio presretnut bukvalno na Avali, neki pokušaj da kažemo blokade vozila. To je bio prvi pokušaj, a to je bilo nešto što je odudaralo od one pratnje koja je bila primetna do tada koju sam ranije spomenuo. Znači tih poslendjih dana se primetilo kao da postoji neka druga da kažemo ekipa koja je ozbiljnija što će se na kraju i ispostviti u pokušaju ubistva koji će se desiti, gde ću ja upravo zbog toga i prijaviti sve u policiji i predati što sam predao. Dakle, tom Jovanoviću ja sam dao 500 eura, koliko se ja sećam, vozi se kao samnom tamo, ja sam njemu objasnio šta treba da uradi, on je čuo to isto medijski šta se dešava oko toga, da su neki ljudi uhapšeni, da neki izbori, pita on što se to dešava po Crnoj Gori, bio je mnogo radoznao da kažemo, a ja naravno ništa nisam hteo da mu kažem, pa sam onda iz šale rekao njemu, rekoh mogao bi i ti da obučeš tamo neku uniformu, rekoh malo da se šibaš sa ovim pandurima po Crnu Goru, on kada je čuo uniformu, kaže kakvu, rekoh pa pandursku, on odma ne, ali poenta priče je bila da sam ja njemu to rekao, on je to čuo sve bio je samnom da kažem u vozilu, i kada sam se video sa Ristićem. Ja sam išao, to je neka agencija za obezbedjenje za koju sam ja znao, ali sam ja znao da je ta agencija zaista radi dobro obezbedjenje, da kažem pošteno Soko sekjuriti ili tako nekako, tu je bio taj Jovanović samnom, ja sam hteo kada su ovi ljudi popadali eventualno, da vidim varijantu da ja udjem u Crnu Goru, da vidim šta se dešava da probam te ljude da vadim iz zatvora, iz policije. Ali kako sam ja to hteo, da angažujem te ljude iz te agencije iz tog obezbedjenja da oni ipak idu samnom i to sam hteo u veliku cifru ljudi da kažem da angažujem, tražio sam gazdu te agencije, to je Ju biznis centar, a obzirom da je Ristić isto zvao i čuli smo se, on je govorio kako se on nalazi u Delta sitiju, u nekoj igraonici, a Ristiću je naravno trebalo para kao i uvek, i Ristić odmah doleti tu, dodje do tog parkinga, ja sam već završio ovaj razgovor koji sam imao u agenciji, jer jednostavno taj gazda nije bio tu, to obezbedjenje koje je bilo tu, mi je to reklo, trebalo bi da su ga zvali oni valjda sa njihovog telefona te agencije, jer ja nisam imao broj nisam mogao sa mog. I ispostavilo se da je taj gazda negde na Kopaoniku ili Zlatiboru tako negde i on je rekao bukvalno ako je neki ozbiljan posao oko angažovanja agencije i to gospodine možete doći na taj Kopaonik-Zlatibor gdje je već, pa možemo razgovarati da vidimo o čemu se radi. Ja sam momentalno izgubio volju kada sam čuo gde je, zato što sam

zaista bio umoran jer sam danima i danima, svo to vreme 15 dana, jedva po malo spava, a svo vreme posvećivao o tome da ova opšta ideja uspe. Odmah sam odustao od tako nečega i izašao napolje i taj Jovanović on je stajao ispred dok sam ja pričao otišli smo do ćoška, Ristić je opet pitao gde je, i šta, kako i tačno kada da se vidimo, ja sam mu objasnio pre Biznis centra kada prodješ benzinsku pumpu, odmah ima parking desno reko idi tu na prvi ćošak zgrade parkiraj se tu, tu sam na ćošku i čekam te. Ristić je odmah mene rekao nekako kao podgrublivo maltene, kakav je to način da ne možeš, da li je rekao 17-ti ili koliko ljudi cifru tačno ne znam, da lažem, da ne pričam neistinu da izvučeš iz Crne Gore, kao kakav je to amaterizam, ispalo je maltene da ja nisam hteo njih izvući, pa su oni zbog toga uhapšeni. Ja tu kažem njemu šta pričaš gluposti, ne znam ni ja ali ga pomerim u stranu, da ne bi ovaj Jovanović slušao, jer on čovek pojma nema ni o čemu, to je čovek neki tamo sa sela sirotinja neka, ja više sam verujete ga zbog toga angažovao, nego što je on sposoban za išta, ja ga znam tamo nekoliko godina ranije kada je on sa nekim Živkovićem išao tamo za Luganski, ali taj čovek u globalu on živi tamo po selu i da radi bere jabuke i ne znam ni ja za neke sitne pare, nema dinar prebijen i zato sam ga angažovao. Ja odmah sklonim Ristića u stranu da taj čovek to ne bi slušao taj Jovanović, odemo iza vozila tamo parking, novca sam imao naravno kod sebe i kažem ja njemu šta je problem, šta treba. Pa kaže kao ostalo je ljudi još tamo nastavlja se ta neka akcija po Crnoj Gori i to Ristić je tu mislio na njegove ljude odnosno na savetnike, treba mu još novca. Obzirom da je to već prevršilo svaku meru što se tiče Ristića, zato što jednostavno nema svrhe da mu dajem novac, ali ajde opet računam nekako mi žao da nije stvarno neko tamo i da ne može da se izvuče iz Crne Gore i zbog toga, dam i za tih vozila Ristiću tih 4.500 eura, kako sam mu dao, on bi bukvalno da uzme još. Opet mi priča o nekom kumu, nekom biznisu, da li ja mogu njemu da pozajmim neke pare van toga, ja mu kažem Ristiću para više nema. Znači to je što je i gledaj da se ti ljudi izvlače, da ne budu pohapšeni oni i tako dalje. Otišao je Ristić odatle više ga da kažem ono moje ga oči ne vidjaju. I što se tiče poziva, Ristić je obavljao poziv kad su ti ljudi hapšeni i nešto ne znam tačno kad, uglavnom poziv kakav je on obavio i način sam razgovora on je bukvalno mene namestio policiji, ne računajući ovog Paju, koji sada vidim da je to uradio, da je sigurno bio u saradnji sa njima, oni ni na koji način ne bi mogli da snime razgovor ovim specijalnim telefonima, da nisu posedovali jedan telefon kod sebe, znači ili se taj Paja prijavio ili je uhapšen ili šta već ja ne znam, uglavnom neko je morao imati kontakt sa telefonom, da bi uspeo da ga snimi ili ubaci u neku aplikaciju, jer sam program ovaj što mi je Edi objasnio ,to je takav neki algoritam, to se skupo plaća, tako nečega ne može da se dodje, recimo za 50-100.000 eura bi trebalo da se plati da bi posedovao tako nešto da može da razgovaraš na takav način. Jer tu nije stvar u telefonu, telefon je nebitan, on možda košta 200 eura, nego je stvar u programu koji je ubačen u telefon i u samom serveru koji je da kažem u neku ruku maltene kao privatni server kako sam ja razumeo, nije ništa ovako državno što bi neke države mogle da prisluškuju. Znajući sve kako sam sproveo čitavu ovu operaciju, po Edijevim naredjenjima i merama koje su preduzimate, da bi se sprečilo da neko da kažemo nešto provali, shvati i tako dalje, ja sam sumnjao na tog Paju, da kažem to je osnovna sumnja bila a malo sam već počeo da sumnjam i na ove iz Demokratskog fronta, ali opet u tom samom startu nekako želeo sam, da to nisu oni. Ne znam kako da vam objasnim, bez obzira na one neke moje sumnje prema njima ranije i sve to nisam želeo da pomislim da su to oni, da sve ovo zašto sam se ja zalagao ispadne da je to bila nečija igra. Medjutim, u tom narednom periodu, izlaze ta imena, ko je šta je ,kako je Edi isto pozivao da se vidimo, on me je pitao šta je sa ovim Jovanovićem,

da li je otišao to da obavi ili nije. Po onome šta ja znam, ja sam Jovanoviću kada sam dao tih 500 eura omogućio da ode. Znači ja sam zvao nekog poznanika sa kojim sam u nekoj humanitarnoj akciji nešto je bilo za nekog čoveka tamo kod Hrama Svetog Save, da ne objašnjavam šta sve, uglavnom tog čoveka sam zvao, on radi kao neki majstor na montaži antena u Telenoru, nešto setio sam se njega i pozvao tog čoveka rekoh da li bi mogao jednog mog prijatelja da odbaciš do aerodroma, ako ništa ne radiš, ja ću da platim troškove, ne mogu ja nemam vremena, taj čovek se toga prihvatio. Ja sam tom čoveku rekao isto vidi da mu se rezerviše karta, jer ovaj Jovanović je sav smotan, ne znam kako da vam objasnim, ali opet sam gledao da će lakše da ode na aerodrom i da ode ovamo da to obavi. Samom Jovanoviću što se tiče adrese tog objekta, ja sam dao papirić, koji je meni dao Edi, gdje su bile te napisane adrese to što kako, ja sam sve to dao tom Jovanoviću, to nije bilo napisano na ruskom da Jovanović ne razume, nego je bio napisano na srpskom latinicom. Tu medju tim adresama, čini mi se da je pisao čini mi se Miloša Novaka 2, ali je bilo onako napisano kao u nekoliko tih malih redića sitno latinice. On je to poneo. Taj Jovanović nije mogao da pogreši gde ga šalje, osim ako je bacio taj papir ili ako se napio ili šta već. Uglavnom po onome kako je on izvestio mene to je uradjeno, ali po onome kako je Edi mene izvestio, ispada da nije, da li je on pogrešio adresu, da li nije, ja ne znam. Medjutim, sad i nije toliko bitno, taj Jovanović nije znao ni kome lupa ni šta lupa, maltene. On dobro mu došlo tih 500 eura, da obavi to što je obavio i to je to. Gospodo sudije ako može dok izlažem izjavu, da mi se ne podsmevaju.

Predsjednik vijeća:

Da pomenem kolegu Medojević Nikolu, jer sam primijetila da se smije ali ste prestali zato sam se zaustavila, naravno.

Svjedok:

Ja pokušavam koliko je moguće da idem hronološki i da ispričam nešto što se desilo onako narodski i da kažem civilizovano bez tenzija.

Predsjednik vijeća:

Sve što imate da kažete ispričajte.

Svjedok:

Napomenuću da ja i prilikom davanja prethodne izjave u svojstvu svjedoka, dok sam davao izjavu, ja sam davao izjavu isto hronološki i onako ono što sam smatrao što je osnovno i gde sam ja učestvovao i ovo kako je šta sprovedeno ja sam napomenuo i tada da sve to što ja izjavim, bilo šta nije jasno da mi se postavi pitanje, posle davanja moje izjave. Isto to kažem i sada kada završim izjavu, svako ko ima neke nejasnoće oko svega šta se desilo, smatrajući tu i vas, gospodo sudije, tužioce, odbranu, okrivljene, ja ću odgovoriti na svako pitanje i odgovorit ću samo onako kako jeste i kako se ja sećam sada i kako sam dao tu izjavu, ja stojim kod te izjave koju sam dao. Ako sam nešto izostavio, ili izostavim podsetite me nikakvo pitanje ne pravim, ali molim ovaj sud da mi dozvoli da civilizovano iznesem izjavu o tome što se desilo, ovaj da to ne bude sa prekidima, kao kad sam prethodnu izjavu davao, da ja

pričam izjavu, jedan branilac komentariše:"Ma ajde", drugi kaže "Ma jeste", treći iza ledja mi preti, ja govorim kako je bilo gospodo sudija.

Predsjednik vijeća:

Govorite o tome što je predmet sudjenja, a što se tiče ponašanja drugih, koliko mogu da ih ispratim, a trudim se da ih ispratim, jer slušam vas, a treba i njih, ne čujem ih ali uspijem u momente da ih pogledam, tako da onoliko koliko zaista sam sposobna da to primijetim ja reagujem i reagovaću. Ako vi vidite vi, recite pa ćemo reagovati.

Opominje se advokat Dražen Medojević da ne može da govorim jer mu sud nije dao riječ.

Kako advokat Dražen Medojević, nastavlja da govori i nakon što je upozoren od strane suda vijeće donosi

R J E Š E N J E

Advokat se kažnjava novčanom kaznom u iznosu od 500 eura, zbog remećenja procesne discipline i ne poštovanje onoga što mu je saopšteno od strane suda.

Za ovim se advokat Dražen Medojević obraća i kaže: Vi nas ne poštujete.

Svjedok:

Gospodo sudije ja Vama moram staviti do znanja u toku davanja te izjave jednostavno sam bio ometan sada nije tako, sada je mnogo bolje, tada sam bio prilikom davanja bio ometem da je dam.

Predsjednik vijeća:

Možete da nastavite to je bilo kod tužioca tamo je bio tužilac da reaguje shodno svojim ovlašćenjima, možemo da nastavimo.

Svjedok:

Dakle, Jovanović je potvrdio da je to obavio u Crnoj Gori posle toga trebalo je još jednom da se vidim sa Edijem. Zakazao je neki sastanak kasnije oko toga, svo vreme sve je bilo isto, ovako kako sam pričao, problem da se pronadje da se locira gde je to oružje, ovi ljudi su još tamo još čekaju, ne znaju ni šta da rade. Ispada kao da je propala maltene cela operacija zbog toga. Ja lično smatram da je ova operacija propala zbog izdaje i da je mogla da se sprovede da su ljudi iz Demokratskog fronta imali hrabrosti da izvedu svoje demonstrante na trg i da su im se ovi ljudi pridružili, međjutim, ovi ljudi iz Srbije kada su videli da su grupe počele da se hapse, da se to javlja medijski oni su pobjegli, pobjegao je kako je ko znao, kud je ulazio, šta je bilo, ti ljudi su i sada na slobodi i na slobodi su zahvaljujući samo tome što je radjeno ovako da kažemo oprezno, da čak ni ja nisam znao raspored tih ljudi. Ono što je sigurno što ja mogu reći ovom sudskom veću, to je da te ljude nije imao mogućnost da namesti

gospodin Dikić, znači to je nemoguće. Zato ono što je rekao Edi recimo da se da ovo Dikiću, ovaj telefon i ključevi, da nije verovao Edi, Dikiću, on mu ne bi dao ključeve od oružja, shvatite to, znači to nema šanse da ta osoba, kojoj se daje, joj se ne veruje ili ne zna za to. Znači ta osoba mora se verovati njoj. Znači on je verovao Dikiću, i Dikić nije znao raspored ljudi gde su oni u Crnoj Gori, nije on mogao poslati policiju, idite da uhapsite ove tu su i tu. Znači neko drugi je to uradio ko je znao tačno gde su oni. Ja isto to nisam mogao uraditi, ja jedino što sam znao u poslednjem trenutku, to je ovo kada se sastaju Paja i Dikić kod tog Delta Sitija, gde su otišli odatle, ne znam, niti imam kakve informacije posle toga, Jedini kontakt preko nekog tamo, da li je bio neko od rodjaka od tih ljudi koji su bili po Crnoj Gori ili što se desilo medju tim brojevima koje sam ja nasumice zvao, se javio neki od tih rodjaka i rekao da stvarno ima neka grupa tih četnika, koji su te večeri tamo na trgu i Edi je bukvalno tražio od mene, daj odmah da se prenese tim ljudima da to urade tamo da lupaju, da pale, galame, ja kažem Ediju od toga nema ništa ja ću da kažem tim ljudima da beže odatle, dok ih policija nije pobila zato što su ljudi hapšeni, tu je dignut stepen da kažem medju policijom taj uzbuna ili kako to da kažem. Oni su sami tu niko drugi tu nije izašao, pobit će te ljude tu, ja sam tako i uradio. Ali Edi on nije odustajao od toga i Edi sigurno nije ni on izdao, nije mogao da zna opet gde su ovi ljudi, znači Edi nije ni znao ni mesto gde se sastaju Paja i Dikić, da predaju te telefone. Znači jedini ko je mogao to da uradi i da zna da kažem ko i šta, gde i kako znači to su mogli biti lideri fronta, znači ne postoji teoretska šansa, prvo da su hteli da izvrše taj prevrat oni bi ga završili sa novcem koji je dat u Moskvi. To je silan novac, od samog medijskog tog dela do kampanje do svega u Crnoj Gori ,nikada nije imao bolje uslove da izvrši nešto što bi se moglo nazvati prevratom, nikada niti će imati, imali su sve na dlanu, znači imali su oružje, imali su ljude, imali su novac, imali su tu podršku specijalne jedinice, po Edijevoj priči imali su čak i ljude iznutra ovde u Crnoj Gori, u policiji, u sudstvu,u svemu, zašto ja ovo pričam, zato što isti ti ljudi za koje ja smatram da su izdali, ja imam osnovanu sumnju za to, pogotovo posle pokušaja ubistva na mene na Avali. Da isti ti ljudi i dalje šetaju slobodno, da njih srpska policija nije htela saslušati za taj pokušaj ubistva. Ja kada sam tražio od BIA zaštitu, kada sam se predao, kada sam odneo ove specijalne telefone, i ovo što je ostala ova oprema i tako dalje, ja sam pomenuo sve i napomenuo kako se to desilo a ispričat ću vam sada što je bilo to se desilo posle poslednjeg sastanka sa Edijem na Kalamegdanu, sve sam naveo, ja mislim da njih ni danas niko nije saslušao, oni se nizašta ne terete, te ljude neko štiti u ovom sistemu, ja sam smatrao da je Crna Gora država da kažemo zakonski koliko koliko, da će da sudi tim ljudima da pokrene nešto protiv njih, ja kada sam se predao kada je došao tužilac vaš Crnogorski i gore u Beogradu, dok sam bio u obezbedjenjem BI-a koje sam tražio zato što običnoj policiji nisam verovao, jer sam znao da je policija korumpirana sigurno, mogli bi da nešto urade ko zna šta da me predaju, ko zna šta da me ubiju, zbog toga sam se ovima prijavio ništa nisu preduzeli, samo su dali obezbedjenje tog BI-a poslali su neke momke ja ništa ne mogu ništa loše da kažem o tim ljudima. Ispostavilo se da su ljudi OK likovi, bili su samnom tu po 4-5 ljudi, prebacivali me, menjali lokacije, sve što su oni meni rekli, u BI-a je to da je meni život ugrožen, da najverovatnije da se nisam predao bio bi ubijen, ali način na koji su to rekli, nisu hteli da mi kažu od koga, e zbog toga ja smatram da neko te ljude štiti, to mislim na ove ljude iz Demokratskog fronta. Kada sam ja tražio od BI-a da li mogu da dobijem ja pratnju, da odem ja u Crnu Goru u sud, tužilaštvo, bilo šta i da ja kažem šta se desilo i kako se desilo, oni su meni rekli, pa mi nemamo ovlašćenja van granicama Republike Srbije, ti ako hoćeš da rizikuješ izvoli. Pa normalno posle tog pokušaja da kažem na Avali nije mi padalo na pamet.

Ja od njih sam tražio obezbedjenje za mene i moju porodicu zbog ugroženog života i dobio sam je. Nikakve mere nisu preduzete sudskim putem, kojim bi trebale za takvu stvar da budu preduzete ništa, ništa, tek posle nekoliko dana ja sam čuo kako je neko vozilo navodno pronađeno, negde tamo puno oružja i još je medijski tamo okrenuto kako to vozilo neko hteo da pravi atentat na Vučića, a šta je zanimljivo da je to vozilo upravo bilo na putu tom gde je meni posle sastanka sa Edim na Kalamegdanu izvršeno presretanje, jedno vozilo je ispred zakočilo a drugo vozilo je krenulo u obilaženje i čovek je imao masku i izbacio ruku sa pištoljem, ali je izašao auto tu iza krivine od napred. Ja sam zalegao na desno i navio, bio je putić tu sa desne strane koji se spuštao na dole ispred nekih zgrada da kažem sa desne strane, ja sam bukvalno mislio da je nečije dvorište ili firma nešto tu, ispostavilo se da nije da je taj putić obilazi dole na desno i spaja se sa nekim poprečnim putem, tamo neko selo ispod Avale, ne znam kako se to zove, ja bih mogao da nacrtam onako da kažem gde je i šta je to bilo ovaj ali njima to nije uspelo samo zbog tog vozila koje je naišlo od napred i što sam ja skrenuo udesno. Vozilo koje je kočilo ispred upravo je bilo vozilo crne boje neko izduženo, niko nije hteo mene da ispituje oko tako nečeg da pita, zašto niko nije proverio tragove tog vozila u njemu DNK tragove, ako ih ima, a mora da ih ima. To oružje odakle je, čije je vozilo i danas se ne zna čije je vozilo, ko je poslao ove ljude, taj tim dva vozila ljudi da to urade na Avali, dakle na mene je slobodno bilo ko može da me upuca da vrši ubistvo i tako dalje, i da ne odgovara zbog toga. Evo godinu dana je prošlo. Šta ću još da vam kažem gospodo sudije, što sam pomenuo ovo za vašeg crnogorskog tužioca. Ja sam rekao dobro ako ne može obavestite nekog tamo da dodje neko da sasluša ili bilo šta. Desilo se da je gospodin tužilac Čadjenović došao. Ja kada sam tog čoveka video tu da je došao da kažem u Specijalnom sudu u Beogradu, meni uopšte u prvom trenutku nije delovao ozbiljno, moja prva misao maltene, šta su ovo koga su ovo poslali, ja sam gospodinu Čadjenoviću svašta tada rekao, neke loše stvari, vredjao sam ga. Vredjao sam čoveka i svašta sam rekao. Službe, mafija crnogorska i vredjao sam i službe Srbije sve bez obzira što su dali ovo obezbedjenje, ja sve pričam otvoreno kako jeste. Ja sam rekao, ako hoće Crna Gora da zna istinu o događaju šta je bilo, tražim punu garanciju gospodo sudije. Bez obzira što razgovaram, isto tako mogu da čujem sa strane kada mi neko dobacuje. Neću da govorim šta kaže, što se tiče psovki, ali molim da me ne ometaju, kada dajem izjavu.

Predsjednik vijeća:

Vijeće je čulo odnosno koleginica, ja sam bila skoncentrisana na ovo što vi pričate da je neko nešto rekao, ako vi znate ko je rekao i što je rekao recite, javno a mi ćemo pogledati snimak, ja nisam čula, jer sam slušala pažljivo šta vi govorite. Recite što ste čuli i ko vam je rekao.

Svjedok:

Neka gospodo sudije, ne gledam te ljude ne znam ko je rekao, ali je bilo kao da će mi majku, kao i zbog samog načina kako dajem izjavu pa ispada da je to kao loš način pa će oni mene majku kao.

Predsjednik vijeća:

Pregledat ćemo snimak pošto vidim da se pojedine kolege izčudjavaju, kolega Petronijević smije, pa i Vas opominjem kolega Petronijević advokate da se ne smijete ukoliko budemo to čuli, ja ću nakon preslušavanja snimka. Ne dam vam riječ. Zato što se smijete. Opominjem vas da se ne smijete. Ja kažem nemojte da se smijete. Jer nije mjesto gdje treba da se smijemo. Ne dam vam riječ. Nastavite dalje. Pregledat ćemo naravno snimak. Imenujem vas zato se smijete. Govorim smijete se, ja vas opominjem da se ne smijete, a nisam rekla da ste vi opsovali nego sam rekla da će vijeće pregledati snimak. Koleginica je čula, ali nije čula šta. Možemo da nastavimo. Konstatovat ćemo sve što budemo čuli,

Svjedok nastavlja:

Smatram da je to s drugog reda sa desne strane. Ali nebitno ja pokušavam izjavu civilizovano dati. Ja ovde ne želim sa bilo kim da se svadjam da imam polemiku ja samo iznosim onako kako je bilo onoliko hronološki koliko je moguće da kažem posle toliko vremena i u ovakvim uslovima. Dakle oko toga sam ispričao što se tiče i tužioca i ja sam rekao tada gospodinu Čadjenu, da sa njim nemam šta da razgovaram, znači video sam u medjuvremenu nešto je bilo po tim TV emisijama i tako dalje, da je komentarisao glavni specijalni tužilac Crne Gore nešto oko toga. Ja sam tada rekao gospodinu Čadjenu, ako hoćete uopšte da saznate istinu šta je bilo i kako je bilo, jer ja hoću da teretim ljude koji su pokušali da me ubiju i koji su izdali sve ove srbe i čitav ovaj plan koji je išao i ove Ruse i ja ne znam zaista da li su ti Rusi živi ovog trenutka, zato što ja sumnjam da istog dana, kada je pokušano ubistvo na mene, da je pokušano i na njih, obrazložiti ću posle kako, kada ispričam naš susret na Kalamegdanu, koji se desio pre tog pokušaja ubistva. Ja sam rekao neka pošalje Crna Gora glavnog specijalnog tužioca i ako je on u ime države Crne Gore garantuje da ja mogu da udjem u Crnu Goru i ovako neometano kao sada da dam izjavu o svemu šta je bilo bez da bilo ko vrši pritisak na mene, ja ću to uraditi. Stat ću kod te priče i doći ću do toga oko prebačaja. A vratit ću se na ovaj događaj pre da ga ne bi hronološki preskočili pre ovog pokušaja ubistva odnosno događaja zadnjeg susreta Edija i mene na Kalamegdanu. Zbog prethodnog pokušaja nekog presretanja slične vrste koji se desio na istom putu, ovo ću napomenuti interesantno je da me je Ristić pitao prilikom tih susreta, gde idem, gde putujem, on je znao i gde ja putujem kući i sve, veoma je mala mogućnost, ali postoji mogućnost čak da bi moglo da se desi da i Ristić nekog organizovao, zbog pohlepe za novcem i nešto, ali to je toliko mala mogućnost u odnosu na mogućnost da su to uradili ovi izdajnici, da je to odnos 95% prema 5%. Dakle, odlazim na Kalamegdan po pozivu Edija. To bi trebalo da bude da li je petak ne znam, videće se po tim specijalnim telefonima i pozivima koji su vršeni, šta i kako, trebalo bi da je oko 5 da je bio sastanak, tako nešto, i na istom mestu me čovek čekao kod te fontane. Prilikom dolaska tu do Edija, nije bilo nikakvih problema na samom Kalamegdanu. ali je isto bilo pratnje usput nekih nepoznatih vozila. Ja sam pokušavao da izvrđavam svašta da zavaram trag, čak nisam parkirao odmah kod Kalamegdana nego sam dalje ostavio vozilo neka ulica je kada se skrene od autobuske stanice prema Knez Mihajlovoj, neka mala uličica, pa sam peške išao Knez Mihajlovom i tako dalje. Na samom Kalamegdanu, kada smo krenuli ja i Edi, primetio sam da nije isto kao na ranijim sastancima nas dvojice. Ipak je tu bilo nekih ljudi kao nešto šetaju pa zagledaju okolo, po ponašanju Edijevom, ja bih rekao da je i on možda to primetio, nekako mi se malo čudno ponašao, kao da i on vidi da nas neko prati i Edi je isto rekao meni opet idemo tamo u nekom pravcu, gde smo ranije bežali od tih ljudi, da ne mogu da

slušaju šta mi razgovaramo. E sad iz opreznosti zbog ovog prethodnog presretanja, ja sam već video da neko nešto pokušava prema meni. Ja sam kupio karticu jednu ove kao fleške USB koje vrše snimanje razgovora, uključiš i može da snima satima i satima, ja sam tada uključio, ali ranije još dok sam putovao, ne zbog Edija, nego zbog toga ako bi neko nešto pokušao, i uspeo eventualno u tome da me ubije ili bilo šta proba, vjerovatno kada me ubije verovatno će da vode neke razgovore između sebe da bi našli neki posle toga bilo kakav dokaz o tome ko je nešto pokušao, dakle takvu flešku sam ja imao i samnom tada na Kalamegdanu. U toku priče sa Edijem naravno niti sam to rekao Ediju, za to ,niti imam bilo kakve potrebe. Ako može Edi mene da snima a sigurno je to radio, i da mi šalje pratnju svo vreme, zašto ne bi mogao i ja njega, ali nisam snimao njega, nego to kažem zbog svega ovoga. I ovaj u toku te šetnje kaže on meni sve je u redu nema veze za ovo oružje, bolje što ga nisu našli, ako nisu našli, ovo da kažemo Paji, jer tu je bilo svakakvih medijskih da kažemo manipulacija, svašta se govorilo i tako dalje, da čak ni Edi nije bio siguran oko svega toga šta se tu desilo, ali kaže meni Edi, ove ljude treba što pre vaditi iz zatvora, to je bilo isto i moje mišljenje zbog kojeg sam ja hteo da ulazim u Crnu Goru, I on kaže meni daj da vidimo da se angažuju neki jaki branioci advokati tu iz Srbije, on je pominjao neka imena, ja tada da kažem nisam nešto razmišljao oko toga koga bi poslao baš od branilaca i Edi kaže meni koliko imaš novca, ja ono što sam izbrojao, bilo je 50.000 eura, računajući da među tim novcem, ako pričamo o novcu koji je ostao od izvršenja akcije. Među tim novcem nisam naplatio deo ovog novca, onog što sam ja gurao mog i oko opreme i ovoga i onoga, to sam ja isto napomeno Ediju, kaže ja ću sada da ti dam još 50.000 eura, i odmah angažuj te braniocce da što pre vide bilo kakav način da se ti ljudi izvlače, pogotovo isto i zbog Dikića da što manje vremena provede u pritvoru jer što duže boravi veća je mogućnost da neko može nešto da progovori da bude slomljen da ovo, da ono, jer se ne zna šta je ko rekao i kako je rekao. Ja kažem šta da radimo oko ove situacije oko ovih ljudi, ja ne znam, ni da li su ljudi izvučeni i šta, baš smo svakakve razgovore vodili tu, kaže on meni to je sve završeno, kaže tu nije problem, ali treba da se čeka 09. bi trebalo da se formira vlada u Crnoj Gori, misli se da na 0. novembar, i kaže nema potrebe da radimo dalje ovo što smo krenuli, povukao je i on te ljude taj specijalni tim, kaže plaćeno je ljudima iz te muslimanske da kažemo zajednice neke, nekom njihovom Ufti je dat neki veliki novac putem kadirala, odnosno nije dao kadirov nego je samo tim kanalom dat i da će oni da formiraju vladu sa Demokratskim frontom i da...

Predsjednik vijeća:

Obzirom da sud konstatuje da se okrivljeni Mandić Andrija i optuženi Knežević Milan smiju, rukuju, sud im upućuje poslednju opomenu, nakon čega ćete biti udaljeni iz sudnice, zbog nepoštovanja reda i onog naredjenja predsjednika vijeća.

Ja sam zaista mislila da vi znate što je sudnica i što je sud pa ćete kladjenje kada izadjete van ove sudnice. Samo da vam kažem, još jednom vas vidim, vijeće će donijeti odluku da budete udaljeni iz sudnice. Nemojte se vi njima obraćati, obraćajte se sudu, o čemu vi pričate.

Svjedok nastavlja:

Naravno da su znali da kažem da je tako bilo, obrazloženo je to nije rečeno kolika suma novca je u pitanju, sve ovo što ja pričam vama, postoji mogućnost da ta fleška

koliko ja znam ostala je u vozilu tom kada sam se ja predao, ako nisu tu flešku pokupili a postoji mogućnost i da jesu jer čujem da kad je bilo nešto medijski da navodno su čuli nešto da li je služba ili ko šta nešto su čuli da je bilo i da navodno imaju dokaz da se to ipak dešavalo. Postoji mogućnost ja im nisam gledao tu flešku nije mi ni palo na pamet to je ostalo u vozilu u toj gužvi, oko ovog pokušaja ubistva, oko svega meni nije bilo ni na kraju pameti, niti sam ja zbog samog Edija, u tom trenutku bilo šta to hteo da kažem predam i razmišljao o svemu tome, još mi nije ni bilo na pameti nešto ovako da ja svedočim i da radim takve stvari. Ja u mom životu nikada nisam svedočio protiv bilo koga niti bih, da neko nije počinio neko veliko zlo, ne samo prema meni, nego prema drugim ljudima. Dakle, ta fleška postoji mogućnost čak i da je tamo, ako slučajno ja dodjem do tog snimka i te fleške ja ću to dostaviti ovome sudu na uvid, to dakle imate moju reč i da se pusti javno isto ovako kao što ja isto govorim, da cela javnost čuje šta je pričao Edi i šta je on pričao sa Demokratskim frontom, jer je on pričao i tu itekako ih je pominjao i on je sa njima održavao telefonske komunikacije, ali nisam ja. Tako da bilo šta što ja izjavim, ja sam spreman odgovarati za to, inače ne bi došao ovde. Godinu dana se vodi kampanja protiv mene, medijska sa raznoraznim pretnjama izmišljotinama i svačkim, ja uopšte nisam reagovao. Eto došao sam ovde sasvim civilizovano da zbog ovih ljudi koji su stradali zbog izdajnika, zbog tih ljudi da svedočim ovde, a onda na kraju i zbog mene, zbog svega što je pokušano na mene da se ispravi nepravda, onoliko koliko je to moguće. Da ne stradaju ljudi, jer se ti ljudi terete da su oni teroristi koji su trebali da uzmu oružje, a ti ljudi su zapravo ljudi koji su trebali sa demonstrantima da budu u Skupštini sa ovim demonstrantima iz Demokratskog fronta, da im je odgovornost mnogo manja, jer nisu trebali nikoga da ubijaju da pucaju i tako dalje. Kako se to predstavlja, to se ne predstavlja samo putem medija, nego sam način ponašanja da kažemo, ali opet ispalo bi da imenujem, odnosno da se obraćam braniocima, neću to da radim, ali hoću samo reći da sam način prezentovanja toga se konstantno prezentuje, kako su ovi pohapšeni ljudi ti teroristi i da je sve ovo nameštaljka jer ti ljudi nisu sposobni da to izvrše. Pa naravno da nisu. Jer oni nisu ni bili predviđeni da to izvrše. Da koriste to oružje, da koriste svu opremu specijalnu, koja je bila namenjena i tako dalje i tako dalje. Nastavit ću sada sa Kalemegdanom. Ovo sam čisto da bih razjasnio gospodo sudije odnosno sudskom veću oko tih manipulacija koje se sprovode da bi se izbegla krivična odgovornost, dakle jedini razlog ne rade to da kažemo gospoda lideri iz Demokratskog fronta, da bi oni spasili srbe koji su pohapšeni, da bi neku nepravdu izbegli, isključivo rade da bi izbegli krivičnu odgovornost, zadržali novac koji su uzeli, ja sumnjam da su saradjivali sa zapadnim službama...

Predsjednik vijeća:

Samo momenat. Nakon što optuženi Knežević kaže ako ovaj šljam nastavi da govori to što govori, dobit će po vratu od mene.

Za ovim vijeće donosi

R J E Š E N J E

Da se optuženi Knežević Milan, udalji iz sudnice do završetka saslušanja svjedoka saradnika.

Nakon što je optuženi Mandić Andrija, saopštio da je uputio riječi ovaj brabonjak koji je ubio čovjeka, sud donosi

R J E Š E N J E

Udaljava se optuženi Mandić iz sudnice do kraja saslušanja svjedoka saradnika.

Konstatuje se da prilikom izlaska iz sudnice optuženi Knežević Milan, se obratio gledajući u tužioce, u glavnog specijalnog tužioca, i rekao isti ste mi ljudi i ti i on. Nastavite.

Svjedok nastavlja:

Gospodo sudije ja neću da se spuštam na taj žargon provokatorski.

Predsjednik vijeća:

Samo da Vam kažem navode medijske i ostale stvari.

Kome vi ovo ajde više. Kome ste rekli ajde više. Ne možete da pričate, dok vam ne dam riječ. Ako ste meni rekli ne možete na taj način da se obraćate sudu. Ne možete uopšte da pričate advokate dok vam ne dam riječ. Vrlo ste glasni bili, dobro sam vas čula. Sindjeliću ne možete da se bavite medijskim navodima. Nisam dozvolila ni optuženima, ni braniocima, ono što piše u novinama. Vi ste dužni da iznesete sve činjenice o kojima vi imate saznanja o ovom događaju. O medijskim navodima ne i onome što piše u novinama. Nastavite dalje.

Svjedok nastavlja:

Gospodo sudije činjenice su da su zbog kontakata sa Edijem jedini ljudi koji su mogli da nas izdaju su lideri Demokratog fronta i niko drugi. Za sam sastanak Edija i mene mogli su znati samo on, jer su oni sa njim održavali kontakte, oni su znali i gde on treba da se vidi i sve. Ja kada sam bio u Moskvu, gospodo sudije, ja sam pričajući sa Edijem, dobio ponudu od Edija, da ja odmah mogu da odem i da razgovaram sa njima oko svega toga, ja sam to odbio, zato što sam ja rekao Ediju, ja sa tim ljudima nemam šta da razgovaram, ja sve što radim, radim iz ideala što sam objasnio kojih, srpskih, zbog moje ruske braće, zbog slobode Srba u Crnoj Gori, a ne zbog odredjenih lidera i politike, jer se ja politikom ne bavim. I ja sam to odbio gospodo sudije, nisam došao da se vidim sa njima i možda je i dobro što nisam. Ko zna možda bi imao još veće probleme nego ove koje imam. Zbog svega toga govorim to je činjenica da su oni jedini mogli da nas izdaju nema ko drugi. I izdali su nas i ja stojim iza toga da su nas izdali. I zato sam tu nastavit ću ovo što sam rekao. Mi smo na Kalamegdanu i u svom tom razgovoru da kažem je rečeno oko formiranja te vlade u Crnoj Gori, i on je meni rekao od tog trenutku kada se to formira uspe, odmah će opet da se postupi po ovom planu koji je ranije bio, ali ne na takav način, ovo da

kažemo ovako bučno, kako je spremno za 16- ti nego će to postepeno da se rešava. Ovi ljudi će da budu popuštani, ali opet do tada treba uraditi i to što je on rekao oko tih branilaca i svega toga. Kažem ja njemu tom Ediju, a i opet zbog svega toga što sam primetio to što se nešto čudno dešava da kažem po tom Kalamegdanu odnosno ispada kao da imamo pratnju, ja kažem to Ediju, ima nekih tu problema medijskih, počinje da se pominje moje ime, mogao je da kaže, Paja, mogao je da kaže Dikić, Bogičević nije bio u Crnoj Gori, znači on nje mogao da me izda da me pomene crnogorskoj policiji, Ristić nije, on je bio u Crnoj Gori, ali radio je ono nameštanje, telefonskim razgovorom gde je bukvalno pominjao službu rusku, svašta tu šta će da se dešava, dakle ostalo je to što sam rekao, oko ove sumnje i bilo bi najbolje, mada je to teško moguće u ovom trenutku, kada bi taj Edi bio čovek i kada bi na bilo kakav način ne mora direktno, ali dostavi ovom sudu i javnosti uopšte Crne Gore i sveta, da vide sa kakvim zlim ljudima smo imali mi posla da dostavi jedan snimak, da ga iseče i da ga okači. Ne mora da ga kači gde su oni i rusi, ti ruski nacionalisti, neka ga okači samo gde ovi traže novac i oružje, a ja sve što pričam gospodo sudije, ja to ne bih to pričao da nisam sestri poligrafski odgovoriti na to u svakom trenutku, da li su lideri Demokratskog fronta od Edija tražili intervenciju oružanu u Crnoj Gori, da odgovorim sa da ili ne, da li su uzeli novac pre svega ovog, da li taj Edi uopšte postoji, da li je on ruski nacionalista, da li je sve sprovedjeno na ovaj način kako je sprovedjeno, da li sam ja izdao ljude, sve milion pitanja, sve ću odgovoriti ključnih, koji su u izjavi mojoj koju ja govorim. Ako od tih pitanja, na koje ja odgovorim, bude samo 10% da je negativno, momentalno mi skinite status i stavite me na 40 godina zatvora, a sve ove ljude pustite, računajući i te glavne organizatore medju kojima su lideri Demokratskog fronta. Pričam čistu istinu iza koje stojim. I nastavit ću, završavam sastanak sa gospodinom Edijem, to je gospodin čovjek, kojem verujem i sada i odlazim odatle dešava se ovo što sam ispričao na Avali, klasična sačekušća u nekim večernjim satima kako je padalo prvo veče, sačekali su samo da prodjem samo onaj glavni deo Avale gde je naseljeno, gde se kreće, prema toj nekoj anteni i posle 2-3 te krivine tu pokušali su na onaj način kako sam ja to opisao, kada se sve to tako desilo kada sam ja dole pobegao u to seoce ispod, koje je bilo i sakrio se u jednu uličicu, ja bih mogao sve to ovako nacrtati, ja ne znam zaista da objasnim kako se to zove i gde je tačno, ako treba radi veštačenja ili bilo čega, nacrtat ću. Sačekao sam da prodje malo vremena da bi to da kažemo ta potera ili šta rade da bi digli ruke od toga ili da bi pobegli, a verovatno su pobegli jer su računali da sam sigurno zvao policiju ili nešto što ja nisam uradio, ovaj nisam uradio, jer kod sebe imam svu ovu opremu, imam ove dokaze specijalne telefone i to, ja sam da kažem nešto ja sam od tih dokaza uništavao u medjuvremenu, recimo kada su padali ovi ljudi, kada je javljeno da su pali i to ja sve ono nešto što sam smatrao da je moglo da oda neko moje kretanje, ili neki računi i nešto ja sam gledao da to popalim da unišćtim, da što manje tragova bude sakrivao, ja ne znam što kažu gdje sam što sakrivao, preduzimao sam maksimalne mere, da se to ne desi. Recimo Edi meni kaže zašto recimo ovo svedočenje moje isto može imati važnost. Edi kaže meni tamo na Kalamegdanu, bilo kakav problem sa tom i sa policijom ili bilo šta odmah sedaj na

avion i za Moskvu. Znači baš te briga tamo, ako ti treba bilo šta novac, šta god hoćeš školovanje, promene identiteta, bilo šta, dodješ tamo i rešio si problem. Da sam ja bio nečovjek ja sam mogao odmah istog tog trenutka sa Edim tu sa Kalamegdana otići, ja nikakvu poternicu nisam imao, čak i kada sam se predao, nisam imao poternicu. Kada sam ušao u Crnu Goru dobrovoljno nisam je imao, bar kako ja znam, ako sam imao neka mi neko kaže, ja mislim da nisam, jer su me legitimisali usput, zaustavljali kada putujem, niko me nije privodio za svo vreme, ja 20-tak godina nemam nikakvo krivično delo, niti se bavim kriminalom. Opet gospodo sudija, se smeju. Nastavit ću dakle, jer je svrha tog smejanja i dobacivanja da se izbacim iz tog hronološkog reda iz tih događaja iz konteksta svega, jer se čini sve i činilo se da ne bi došlo do toga da ja izadjem javno i kažem sve ovo što sam rekao. Nije to zbog toga što da kažem neko se plaši toliko samog mene, ili mojih reči, ja sam za njih nebitan i nedovoljan da bi ja njima nešto mogao, tu mislim na lidere Demokratskog fronta.

Predsjednik vijeća:

Ajmo kako se dešavalo ovo vaše mišljenje nije u ovom smislu.

Konstatuje se da advokat Radosavljević govori i ako mu sud nije dao riječ. Neću vam dati riječ jer ste već počeli da govorite prije nego što ste dali riječ. Znači ne možete da iznesete i da govorite svoje mišljenje.

Svjedok nastavlja:

Kada ću moći izneti primedbe na opstrukciju postupka. Evo ja imam pravo na to.

Predsjednik vijeća:

Vi imate pravo da iznesete sve ono što znate a što je vezano za predmet optužnice, a oko ovoga što se dešavalo nakon toga i oko toga što ste čitali i što ste saznali o tome ne.

Svjedok nastavlja:

O tome ne govorim o tome ne obraćam pažnju na te pokušaje opstrukcije.

Predsjednik vijeća:

Ajde da vidimo kako se sve to završilo.

Svjedok:

Ja samo hoću da kažem da me ne opstruišu ovde u sudnici, pokušavam da kažem šta je bilo. Gospodo sudije ja to nisam uradio tada postupio sam ovako kako sam postupio do kraja sam ostao uz te ja kažem ove ljude, bez obzira što ti krajnji ljudi nisu znali za mene, možda je neko od njih čuo za mene u javnosti zbog toga, zbog srpskih vukova, četnika ovoga onoga, bilo čega ali mene ne poznaju lično. Lično me

poznaju ljudi koji su me sreli u Šabcu, tu mislim na ovu gospodu, Dalisu Aleksića, Čurovića ili kako se zovu zaista ne znam, radilo su tamo na nekom sastanku gde sam ja ajde rekao da što više ljudi pozovem da krenu za Crnu Goru, pa između ostalog računam nisam zvao taj deo tu gdje je Mačva, a imao sam nešto upisano četnici Šabac, od ranije još sa Ravne gore, od nekog tamo predsednika, da li nekog lokalnog odbora ili što, ajde ja rekao da okrenem njega, nisam računao da je on pod nekim od ovih da li od da li od Bogičevića ili nekog, međutim, taj čovjek je rekao da on ne može lično zbog posla da se vidi sa mnom, poslat će dvojicu da se vide, eto ta dvojica me znaju, oni su se videli samnom u Šabcu po dogovoru da li je to bilo neko mesto kod pijace, kamačak ili tako nešto tamo neki kružni tok, tu smo se sreli na kratko i ja sam počeo nešto da probam nešto da iznesem tim ljudima oko tog odlaska za Crnu Goru, oni su meni dali do znanja da su oni već angažovani preko nekog njihovog vojvode, da li su rekli Čaruge ili tako nekako u svakom slučaju su dali meni do znanja da oni su već angažovani i plus su se ponašali prema meni da kažem nekako odbojno kao da sam ja neki provokator ili nešto, ne žele oko toga da pričaju sa mnom, i kažu mi ti ako hoćeš da ideš, dodji za Podgoricu, tako da eto ta dva čoveka me znaju, od ovih uhapšenih lica i ovo što sam pomenuo, gospodin Dikić, ovaj Paja i ne verujem da me iko drugi od njih zna lično, što sam sve već da kažemo do sada obrazložio. Sada ovaj da vidim da nisam nešto propustio od svih ovih dešavanja. Rekao sam Ediji mene više nije zvao u tom nekom prvom trenutku, ali posle toga je pokušao, posle nekog perioda ono kada je izvršen onaj napad na mene. Ja sam otišao odmah kući i video da sam da tu nema kraja tome, da oni neće da odustanu, ja sam tada po tome shvatio, da to ne radi neko ko hoće mene da napadne ili zbog novca ili nečega, ipak to nema veze baš toliko, da bi mogao da mi namesti Ristić, ili tako nešto, da to neko radi vrlo ozbiljnije. I zbog toga sam ja da kažem došao do zaključka da jedini koji mogu da budu to su ovi ljudi koji su nas izdali i ja zbog toga kupim svoje materijale koje posjedujem kod sebe tovarim, to je što se tiče svega ovoga što sam ja predao. Dakle, ja sam to dobrovoljno oterao i predao ovim ljudima u BI-a zato što nisam imao poverenja u policiji u Srbiji, nemam ni danas, i to su predmeti koji su i ovde predati u Podgorici kao dokazni.

Predsjednik vijeća:

Taj dio nijeste, tu ste zastali i rekli ste vratit ću se, vezano za opremu, je li govorite za opremu.

Svjedok:

Da, da za dokazni materijal. Dakle, opremu sam ja pokupio o tome pričam i oterao i predao ovim ljudima, dakle to je oprema koju nisu trebali da koriste ovi ljudi, dakle ovi pohapšeni, to je oprema koju je trebao da preuzme taj specijalni tim, posle 11 sati, dakle kada ovi završe govore, kada pod šifrom Edi meni kaže doći će takav i takav čovek, tako odeven reći će tu i tu šifru, tom čoveku da se preda taj specijalni telefon sa tim brojem 10 i ti ključevi. I taj čovek bi kasnije sa ovim ljudima rukovodio svim dešavanjima, onako kako je to Edi opisivao u Moskvi i kako je u međuvremenu

opisivao. Dikićevu ulogu sam objasnio gospodina Dikića, nije on nikakav kontakt po onome što ja znam Edi mi nije rekao nikakav kontakt sa tom specijalnom grupom nije imao niti je mogao, preko mene da ima sa oružjem, koliko ja znam, on to nije video. Tako da taj čovek on je po onome kako smo se dogovorili trebalo zaista da pazi na ove ljude do 11 sati da im nikakve probleme ne prave ni on njima ni oni njemu i da sve ovo kada preda i te ljude da preda ovim ljudima, da oni obraćaju pažnju na njih. Recimo kako je on trebao da zna ko su ti ljudi. Edi je javio recimo da svi stave one plave trakice neke kao slične onim lentama, i onda bi se znalo tačno ko je to, jer se to stavlja kod ramena ili negde, negde tu, a i da sami ovi ljudi iz Demokratskog fronta obezbedjenja njihovog ili demonstiranja ne bi pomislili da su ta nepoznata lica neki provokatori ili neko da bi mogli da se identifikuju ko su. U svemu tome, šta još mogu reći. Ovo kada sam došao u Crnu Goru, ne vidim da ima neka potrebe da pričam, oko same predaje, dolaska i to ja sam to sve već da kažem obrazložio. Oko ovih načina korišćenja specijalnih telefona isto sam sve rekao šta i kako, dakle, ja ne mogu da pričam o onome šta je trebalo posle 11 sati biti, ono što sam čuo, što su oni dogovarali i što je rečeno, ja sam to rekao onako kako jeste. Ništa drugo ne mogu da kažem, ne znam trebali su da hapse ovoga ili onoga, jedno ime su pomenuli u Moskvi, recimo tad ovaj Edi, odnosno oni nisu pomenuli neki spisak imao to su neki kriminalci kaže u Crnoj Gori, i pitao me je da li poznaješ nekog od njih, možda nekih 10-15 ljudi na spisku. I ja pogledam to i to je napisano srpski latinicom pisalo je na jednom mestu Brano Mićunović i zbog tog Mićunovića ja se setim da sam nešto čuo po televiziji neki da li političar ili šta nešto, da je bio Mićunović. Ja pitam rekoh da li je taj čovjek političar kaže on ne, ne to je kaže kriminalac. Ja kažem ne znam takvog čoveka, a poenta priče pitanja za te ljude navodno sa Edijeve strane je bila da ako dodje do svega ovoga do čega dodje, bilo bi dobro da te ljude pogledamo jer bi oni navodno mogli neke probleme da prave ovim demonstrantima, odnosno da ustanu na Milovu stranu da napadnu demonstrante pa treba na njih obratiti posebnu pažnju, misleći na taj spisak tih ljudi tu. Ko su druga imena na tom spisku nisam obraćao posebnu pažnju, jer opet ponavljam površinski sam pogledao. Za sve ovo što sam izjavio gospodo sudije, molim da se izvrši uvid kako u te dokazne materijale oko kretanja komunikacija i svega, tako da se uporedi i sa izjavama svim ostalih koji su izjave dali, i zamolio bih da ovaj sud uzme u obzir i da ima u vidu ovo što sam rekao oko ovih naših ljudi srpskih državljana u svemu ovome prilikom daljeg postupka. Sve ono što je nejasno oko moje izjave, i zbog ovog protoka vremena ako sam da kažem i zbog ovih prekida, slučajno propustio molim, da me pitate, ja sam spreman na svako pitanje odgovoriti zbog same dužine izlaganja svega ovoga gospodo sudije, jedino ako može da nastavimo sutra.

Predsjednik vijeća:

Jeste li vi završili svoje izlaganje.

Svjedok:

Da.

